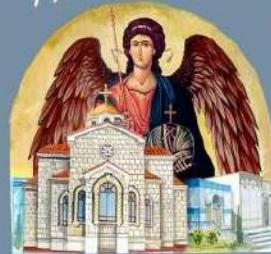

Српска Православна

Црква Банкувєр

БЕЛИ АНЂЕО

ВАСКРСЕНЬЕ ГОСПОДЊЕ - ВАСКРС

*”Васкрсења је дан,
просветимо се празником,
једни друге загрлимо,
рецимо браћо и онима који нас мрзе,
опростимо све Васкрсењем,
и овако ускликнимо:
„Христос васкрсе из мртвих, смрћу смрт уништи
и онима који су у гробовима животом дарова“.*

(Пасхална стихира)

Како је дивна ова црквена пјесма, коју пјевамо ових дана, прослављајући Васкрсење Христово! Она нас позива на радост, али нас позива и на предсуслов за радост, а то је да опростима свима и загрлимо свакога. Само тако празник има снагу да дотакне најдубље струне нашега бића и обузме нас својом смислом и садржајем. Само тако ћемо видјети Христа живога и нас живе у Њему.

”Што тражите живота међу мртвима”? (Лк.24,5) У овој запитаности апостола Луке крије се истински смисао наше хришћанске радости и наше цјелокупне вјере. Сваке године, овај празник нас позива да свијет и живот сагледамо из перспективе сасвим другачије у односу на ону коју нам свакодневно нуди пессимистични свијет у коме живимо. Васкрс нам доноси вијест да је побјеђен коначни непријатељ људскога рода – смрт.

Браћо и сестре препоручујући вашој пажљи вакршљи број овога часописа, поздрављам Вас најрадоснијим поздравом,

Христос Васкрсе!

Свештеник mr Вук Милишић

СРПСКА ПРАВОСЛАВНА ЦРКВА

СВЕТИ АРХАНГЕЛ МИХАИЛО

Црквеношколска општина у Брандију, Канада

Српска Православна Црква Светог Архангела Михајла

Српска Школа Св. Василије Острошки
Црквени Хор Обилић

Коло Српских Сестара Косовка Девојка
Фолклорна Група Млада Србадија

Свим србима И православним хришћанима честита најрадоснији
хришћански празник ВАСКРС
Са исконским поздравом:

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!
ВАИСТИНУ ВОСКРЕСЕ!

Такође се свима срдачно
захваљујемо на свакој помоћи
и доприносу!

Црквено-народни часопис
Ц.Ш.О. Св. Архангела Михаила

Редакција:

Главни и одговорни уредник:
Јереј мр. Вук Милишић

Дизајн корице: Ненад Штрбац

Житије: Милорад Савановић

Српска славна историја: Љубомир и др Зорица Котур

Рецензент, лектор и енглеска секција:

апсолвент теологије Јељана Тольевић

О Вајкру, 2022

«Не бој се, ја сам Први и Посљедњи и Живи;
и бијах мртав и ево жив сам у вијекове»
(Откр. 1, 17-18)

Овако описује јављање Вајкслог Христа писац пророчке књиге, љубљени Његов ученик св. Јован Богослов. Ево нама свима наде који се зовемо Његовим именом (Дела 11, 26; I Петр. 4, 16) да, и ако умремо, живећемо у другом животу и, на крају овога света, вакрснућемо. Је Он, као Син Божији и Спас света, треба у свему да буде први (Кол. 1, 18; I Кор. 15, 23). Он нам је отворио врата Царства небеског која нико не може више затворити. То је за нас највећа радост да ћемо вечно с Њим живети. Залог нашег живота јесте Његов живот и залог нашег вакрсења јесте Његово Вакрсење (I Кор. 15, 22). Јер, како рече један наш велики богослов: «Пре свега, Вајк има општечовечански значај. Јер је својим Вакрсењем Богочовек решио главни проблем човековог бића: проблем смрти. А тиме и живота.... Вакрсењем је Богочовек убрзгао у људску природу серум бесмртности и објавио људе за брсмртнике».

Ми треба да будемо сваког часа свесни и благодарни не неизмерној љубави Бога Оца који нам је дао Сина Свога да ниједан који верује не погине него да има живот вечни (Јн. 3, 16). А кад нам је Њега даровао онда нам је све дарове с Њим даровао. И тај дар, највећи дар Сина Божијег нама, Његово Вакрсење, не прослављамо једанпут годишње, као друге празнике, него сваке недеље у години. А то је због тога што је то «Празник над празницима и славље над слављима». Још је у другом веку после Христа велики хришћански писац Климент Александријски рекао како прави верник, испуњавајући заповест Јеванђеља, чини сваки дан даном Господњим, јер удаљује од себе зле помисли и прима добре помисли славећи Вакрсење Господње. И та светоотачка мисао је остала и остаће у Православљу увек актуелна. Ради тога је Св. Серафим Саровски поздрављао свакога кога би сусрео: Христос вакрсе, радости моја!

Драга браћо и сестре,

Већ више од две године свет се бори са пандемијом Ковид-19. Многи су прерано изгубили мајку и оца, брата или сестру, супруга или супругу, кума или пријатеља. И она се још није смирила. Поменимо и нашу браћу на многострадалном Косову и Метохији који већ деценијама трпе прогоне и страдања пред лицем овосветских моћника. А многи су и положили животе своје за одбрану колевке Царства. Сетимо се погрома који се десио пре 18 година. Нека Господ наш, који има власт над животом и смрћу, подари преминулима вечно Царство своје, а живима нека убрише сваку сузу са очију њихових (Откр. 7, 17).

Ових пак дана наишла су ратна искушења, не само на наш род него на цело Православље, па и сав свет. Неко је успео да посеје семе мржње међу браћу. Пре свега, отац лажи (Јн. 8, 44; Мт. 13, 31-32, 36-39), па онда они који се држе старе проверене изреке: *Divide et impera- Завади па владај!* Због тога свакодневно упутимо молитве Господу нашем Исусу Христу, Богу мира (Еф. 2, 14-17; Сол. 5, 23), да унесе свој мир и љубав међу нашу православну браћу Русе и Украјинце, и да нас све избави од искушења, видљивих и невидљивих непријатеља. Не заборавимо да све ово што нам се дешава јесте због наших сагрешења, као што се дешавало и изабраном народу (Пон. Зак. 28. гл.). Али верујемо речима св. Апостола Павла: *«Друго вас искушење није снашло осим човјечијег; вјеран је Бог који вас неће пустити да се искушавате већма него што можете, него ће учинити са искушењима и крај, да можете поднијети»* (I Кор. 10, 13).

И поред свих ових невоља, ускликнимо са Светим Пророком: «*Ево дана који створи Господ, радујмо се и веселимо се у њему*» (Пс. 117, 24).

Благодарни смо вам, драга браћо и сестре, што сте одвојили од себе и приложили од срца нашој Епархији, манастиру и својим црквама, као и свима онима којима је била потребна помоћ. Нека вам Вакрсли Господ врати у Својим вечним добрима.

На крају, од срца вас све поздрављам најрадоснијим поздравом:

ХРИСТОС ВАКРСЕ! ВАИСТИНУ ВАКРСЕ!

Ваш молитвеник пред Вакрслим Господом Исусом Христом,

ЕПИСКОП КАНАДСКИ

свештеник мр Вук Милишић,
парох у Ванкуверу, Британска Колумбија

ХРИШЋАНИ ПРЕД ИЗАЗОВОМ ПАНДЕМИЈЕ

У првим вијековима хришћанске ере, хришћани су се суочавали са ништа мањим изазовима од оних са којима се ми, њихови потомци по вјери, сусрећемо данас. Историја је забиљежила различите болести, заразе, куге, искушења, о којима, кад читамо, увек подсећају на ова данашња. Примјера ради, двије страшне пандемије су погодиле римски свијет. Прва, позната као Антонијева или Галенова куга је, пред крај другога вијека, трајала чак неколике деценије. Друга, позната као филовирус, средином трећега вијека, покосила је империју, од које се, по свједочењу историчара, заправо никад није ни опоравила. У четвртом вијеку епидемија је погодила и египатску пустињу, покосивши притом више од трећине монаштва.

Основна разлика између тога и нашег времена је у томе, што су се у стара времена информације доста спорије шириле, а много тога је остало површно забиљежено, остављајући простора за различите спекулације. У сваком случају, постоји довољно свједочанства о томе како су се рани хришћани понашали у таквим околностима, какав је принципијелно био њихов став, те сходно томе, шта су предузимали у таквим

приликама.

Рани хришћани у кризним временима

Мисија Цркве је, према јеванђелисти Јовану (Јн. 20. гл.) почела са три ствари које нам, последњих дviјe године, изгледају веома близке: сузама; закључаним вратима и сумњом. Након Христовог Васкрсења, Марија Магдалина је плакала у врту испред Исусовог празног гроба (Јован 20,1–18). Исте вечери ученици су се још увијек скривали, а врата су била

закључана (Јован 20,19–23). Следеће недеље ученици су били у истој просторији, поново закључани. Апостол Тома је изјавио да никада неће повјеровати док се Исус не појави и докаже да је то заиста Он (Јован 20, 24–29). Исус је позвао Тому да опиша ране на његовим ребрима, ожилке који су свједочили његов идентитет, ране које су откривале његову љубав.¹

Када су у питању рани хришћани, оно што је евидентно у готово свим критичним околностима, или ништа мање и у њиховом свакодневном животу, је чињеница да им је Христов примјер био парадигма за сваки животни став. Тако, кад би се појавила нека озбиљнија болест, они би притицали у помоћ и његовали болеснике. Неријетко су и сами постајали жртве болести, што је изазивало дивљење у окружењу. Њихово свједочење је било непоколебљиво, управо зато што су знали да би њихов Господ управо тако поступао.

Као његовим следбеницима, ниједан другачији приступ не би био аутентични знак учеништва и оданости љубљеноме Христу. Мноштво племенитих обичаја, на које се данас гледа као на социјална достигнућа, а које ми узимамо здраво за готово, у ствари су успоставили управо ти хришћани. Онда кад одговорност друштва није била да брине о сиромашнима и угроженим, ступала је на снагу хришћанска емпатија.

¹N. T. Wright, God and the Pandemic: A Christian Reflection on the Coronavirus and Its Aftermath, Zondervan, 2020, стр.

Хришћани у доба вируса Ковид-19 – прилика за мисију

У наше вријеме свједоци смо великих промјена које је проузроковао вирус Ковид-19. Различите су реакције на његову појаву. Неки су у великим страху, код неких је страх, временом, попустио. Једни су, брзином свјетlostи, у свим догађајима, везаним за вирус, препознали знакове последњих времена, својеврсну завјеру. Ништа од тога није новина. Теорије завјере нису биле непознате ни најранјим хришћанским заједницама. Ранији хришћански писци, почевши од Светих Јеванђелиста, стављали су Христа у центар и са Христом, као основом, кретали у рјешавање свих недоумица. Сваки покушај рјешавања дилеме без Христа као основе, без обзира колико изгледао изазовно или атрактивно, унапријед је осуђен на неуспјех.

Једина чињеница када је у питању вирус Ковид-19, коју можемо поуздано тврдити, чак и након двије године је, да о њему јако мало знамо. Признање те чињенице је најбољи почетак. Они који су убеђени да знају о чему се ради, тумачећи појаву вируса као искључиву последицу гријеха, треба да се подсјете епизоде из 9. главе Јеванђеља по Јовану. Наиме, Исус и његови ученици наилазе на человека који је био слијеп од рођења. Ученици му постављају питање: „И запиташе га ученици његови говорећи: Рави, ко сагријеши, овај или родитељи његови, те се роди слијеп?“ Исус одговори: „Не сагријеши ни он ни родитељи његови, него да се јаве дјела Божија на њему.“ (Јн. 9, 2-3)

Изгнанство је у древном Израиљу несумњиво (са пророчке тачке гледишта) било последица греха, па би спас од изгнанства значио опрост. Па ипак, Пасха (Излазак) се никада није односила на оправдати. Јаков и његови синови тешко да су били узори врлине, али Постање не прави никакву везу између те чињенице и дугих година ропства. Заиста, када глад погоди Близак исток, они не кажу „Ах, то је зато што смо згријешили“, већ кажу: „Чули смо да у Египту има кукуруза.“ Не гледају уназад шта је могло да изазове проблем. Радују се да виде шта треба да предузму.² Из свих ових примјера, јасно је да треба да будемо пажљиви кад тумачимо узроке разних појава, каква је и вирус Ковид-19. Уместо да трошимо вријеме одговарајући на питање зашто, треба да се руководимо примјерима из хришћанске прошлости.

У чувеној књизи Роднија Старка (Rodney Stark), Успон Хришћанства (The Rise of Christiani-

ty, 1996), он у четвртој глави износи убедљиве аргументе да је начин како су се хришћани опходили у вријеме различитих пошасти увека допринијео ширењу вјере. Често се варомо мислећи да смо као Црква у неповољној позицији, не видећи шансе које нам се у таквој ситуацији отварају. Божија промисао често прави очигледне застоје који имају за циљ нешто много веће. Један такав примјер је личност пастора Христа Куличева, који је 9. јануара 1985. г. ухапшен и затворен. Његов „злочин“ је био у томе што је проповиједао у својој цркви иако је држава именовала другог човјека за пастора. Током свог боравка у затвору, он је проповиједао Христа на све могуће начине. По изласку из затвора је записао: „И затвореници и тамничари су постављали многа питања, а испоставило се да сам тамо имао плодоносније служење него у цркви. Моје присуство у затвору боље је служило Богу него да сам био слободан.“ Што је тежа ситуација, то више може послужити Божијој сврси. Тако пандемија може послужити великом дјелу Божијем.³

Основни позив нас као хришћана, нарочито у оваквим временима, је да будемо у молитви, можда и без ријечи, на мјестима где свијет болује. Управо у оним тренуцима када смо затечени како плачемо, погођени смрћу пријатеља или члана породице, или због немогућности да одржимо одговарајућу сахрану, или због ужаса што су милиони најсиромашнијих на свијету у опасности, или, једноставно, зато што су закључани, треба да се сјетимо ријечи познатог британског пјесника, умјетника и свештеника Малкома Гајта (Malcolm Guite) који на постављено питање - где је Бог у пандемији, одговара: „Тамо на првој линији фронта, пати и умире да би донио исцјељење и наду.“⁴

² Исто, стр. 45

³Piper John, Coronavirus and Christ, Wheaton, IL: Crossway Books, 2020, стр. 5.

⁴N. T. Wright, God and the Pandemic: A Christian Reflection on the Coronavirus and Its Aftermath, Zondervan, 2020, стр. 86.

ХРИСТОС ПОБЕДИТЕЉ СМРТИ

Живети у овом свету без Богочовека Христа, није ништа друго него сигурно и постепено умирати, и најзад – сав умрети. Ма шта или ма кога прогласио човек за свој живот, све се то једнога дана претвори у смрт. Има ли онда смисла живети?

Свакако – нема. Али, са Христом све се мења у нашем човечанском свету: у Њему Богочовеку, једино у Њему, живот се човеков не завршава смрћу, већ се напротив продужује у живот вечни. Уствари, само је Христос живот човеку, све је остало смрт. Зашто? Зато што је Христос као Богочовек победио смрт, сваку смрт и све смрти; победио, и стално их побеђује. Све смрти своде се углавноме на две смрти: на смрт душе и смрт тела. А и ове две смрти у суштини сачињавају једну смрт: смрт душе. Смрт душе је као нека свесмрт.

Шта је смрт душе? Одвајање душе од Бога грехом, који је по природи сав од ћавола. Боголикој души човековој Бог је природни извор живота; а грех, одвајајући душу од Бога својом богоуборном и богоопротивном силом, потапа је у смрт: душа која греши – умире (Језек. 18,4.20). Отуда, само победа над грехом, над ћаволом, и јесте победа над смрћу: враћање душе Богу кроз светост. Својим Богочовечанским подвигом спасења рода људског Господ Христос је победио смрт душе вративши је Богу, и смрт тела осигуравши му вакрсењем Својим вакрсење из мртвих на дан Суда.

Због тога је Богочовек Господ *Христос живот*, једини прави и истински *живот* сваком човеку, а најпре таком свечовеку какав је свети апостол Павле (Флп. 1,21). Јер се у Господу Христу свакоме човеку даје благодат и сила да победи: сваку смрт, и све смрти; свако зло, и сва зла; сваког ћавола, и све ћаволе. Једино је Господом Христом и у Господу Христу живот човеков осигуран од смрти, те му никаква смрт наудити не може, јер је Христов човек јачи од свих смрти.

Обревши се у Христу кроз свете тајне и свете пету духовну смрт своју; похоту – и са њом шесту врлине, човек свим бићем прелази из смрти у духовну смрт своју; среброльубље, славољубље, живот (ср. Јн. 5,24), и смрт више неће овладати сујету, саможивост, злоћу, лакомост, лукавство, њиме – хриштоносним и хриштоношеним (ср. Рим. 6,9-23).

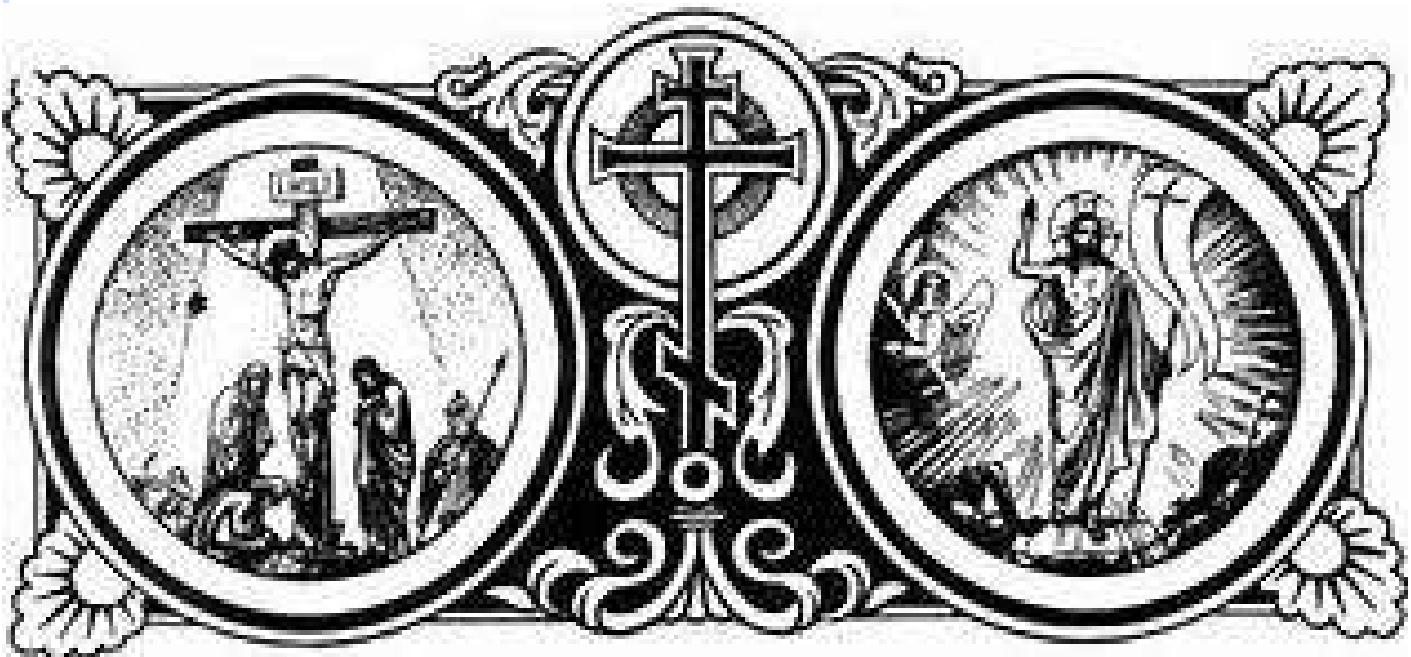
За Христовог човека – и смрт је добитак (Флп. 1,21), смрт телесна је добитак, јер христочежњиву непрекидно додаје благодатне божанске силе сам душу његову одводи Христу, у Царство Христово. А бити са Христом, значи: бити у вечном кроз свето причешће, на које нам даје право свето божанској животу и вечито живети вечној крштење. Кроз ове свете тајне Господ се сав Божанском Истином и Правдом и Љубављу и усельује у нас, сав – са свима Својим божanskim Радошћу. Само са Христом, Победитељем смрти и боготворним силама. Зато живети „достојно Васкрситељем мртвих, смрт је добитак. Ван Њега Еванђеља Христова“ значи – живети достојно и без Њега: смрт је увек губитак, губитак и душе и самог Господа Христа (Кол. 1,10), Господа тела и савести и човечјости. Не само то, него је без смртног, Господа учовеченог, који је и постао Христа и ван Христа и сам живот – губитак: јер се човек, да би нам као човек из непосредне близине са сваке стране завршава смрћу и паклом, вечној дао силе и моћи да живимо љиме и ради смрћу и вечним паклом.

Због свега тога, једики разуман смисао човекова живљења у телу јесте: величати Христа било јивотом или смрћу (Флп. 1,20). Јер тело твоје

када умире за Христа, прелази кроз смрт у живот Растојање између смрти и живота је огромно; оно вечни; а живот твој када бива у Христу и ради је равно растојању између ѡавола и Бога, између Христа – целог те преводи у живот вечни кроз пакла и раја. Добровољно остајући у греху, човек Истину вечну (ср. Јн. 14,6). Живљење у телу пуно остаје у смрти, и далеко је од Бога колико и ѡаво. је радости вере, јер хришћанина стално носи ка Но када се добровољно преда новом животу, небу христочежњива љубав која жуди да сву себе животу по Еванђељу очовеченог Бога, човек се пренесе у чудесно царство Љубави Небесне. Зато толико приближи Богу, толико сједини духовно са она и сва страдања која је сналазе на томе путу оваплоћеним, очовеченим Господом, да му Он подноси са радосним трпљењем. Зна она, сва зна и постаје ближи од њега самог. И он: ни душу своју сва осећа – да страдања овога света нису ништа не сматра ни у шта док је сву не сједини с према небеској слави крај божанских ногу Господом, ни савест своју, ни ум свој, ни срце сладчајшег Господа Исуса (ср. Рим. 8,18). Зна она, своје, ни васцело биће своје. Све то он сматра за сва зна и сва осећа: наша лака садашња брига туђе себи док га не преда Госиоду; и потом поново прими од Господа, само обновљене и охристовљене: и душу своју, и савест, и срце, и

Смрт постаје добитак човеку само када човек ум, и васцело биће своје; и доживљује ону чудесну живи по Еванђељу Христовом – „достојно и тајанствену благовест Спасову: „Ко душу своју Еванђеља Христова“ (Флп. 1,27). Јер живећи по изгуби, наћи ће је“ (Мт. 16,20). И стварно, човек Еванђељу Христовом, човек постепено савлађује тек у Христу Господу, и једино у Христу Господу све што је смртно у њему. А смртно је све што је нађе себе – вечно, нађе и душу своју и савест и од греха, све што је греховно, грешно. срце и ум – све вечно, чудесним и чудотворним Савлађујући у себи грешне жеље, грешне мисли, Господом прерађено и преображену у вечно и грешна распопожења, човек савлађује све духовне богочовечно.

смрти, које му умртвљују душу одвајајући је од Бога. Живећи еванђелском вером и љубављу и Мисао је у човеку највећа тајна, најзагонетнија надом и молитвом и постом и благошћу и загонетка, најтајанственији незнанко. У телу је, а смерношћу и покажношћу и трпљењем, човек сва је бестелесна; кад јој тражиш крај, она ти помоћу њих искорењује у себи: гњев – и са њим показује своју бескрајност; а кад јој тражиш једну духовну смрт своју; гордост – и са њом почетак, она ти показује своју беспочетност. другу духовну смрт своју; мржњу – и са њом Уствари, почетак јој беспочетан, и крај јој је трећу духовну смрт своју; пакост – и са њом бескрајан. Где год је додирнеш, она изроји из себе четврту духовну смрт своју; завист – и са њом – рој разнобојних бескрајности.

Човек све мери и цени мишљу; а мисао ничим ни бесмртна, божанска и вечито млада. Речју: она да измери ни да оцени. Надтелесна у телу; постаје богомисао, христомисао, и као таква надсветска у свету; надприродна у природи; достиже свој највиши дomet, своје највеће надчовечанска у човеку. И све тако, док човек савршенство: крај – у бескрају Божанском, живот мисао своју не повеже са Христом – вером у – у вечном животу Божанском, истину – у вечној Њега, љубављу према Њему, молитвом к Њему, истини Божанској. Мора се знати: хришћани су смиреношћу пред Њим. Чим је тако повеже са Христом – „*ono što je u Hristu Isusu*“. Јер то је вечна беспочетни почетак – у Христу Творцу и Богу храна за душу људску – сва је божанска и свом; нађе у Њему и свој крај, свој бескрајни небеска; то је вечни живот за душу људску – сав крај. А нађе и пронађе у Њему: и своје порекло, и је божански и бескрајан; то је вечна светлост за свој живот, и свој смисао, и своју бесмртност, и душу људску – сва је божанска и необухватна; то своју блажену и благословену вечношћ и је вечна радост, вечна благовест за душу људску богочовечност. Тек у Христу мисао нађе свој – сва је од Бога и води Богу.

смисао. Тек кад себе преобрази у богомисао, она

нађе свој божански и једини разумни и логични смисао. Без тога, мисао је највећа мука себи самој, а и човеку који је има и носи у себи како наметнуту и неуклонљиву мучитељку. Зато христоносни и христомуудри апостол Павле препоручује и саветује да мисао људска – „*мисли оно што је у Христу Isusu*“ (Флп. 2,5).

Свака душа људска је и недовршена и смисао. Без док се Христом Богом не доврши и не усаврши. Исто тако, мисао људска остаје и недовршена и несавршена – све док се Христомисао, у богомисао. Због тога и чезне за тим разбуђена душа хришћанинова и даноноћно

јеца кроз молитве и сузе: Господе сладчајши,

А шта је у Христу Isusu? – Истинити Бог, Живот Вечни, Истина Вечна, Логос Вечни, Љубав Вечна, Правда Вечна, сва божанска савршенства; и још: сва човечанска савршенства, савршени Бог = Богочовек: и сав Његов људском – све док се Христом Богом не спасења људи од греха, смрти и преобразе у богомисао, у богоосећање, у ћавола, спасења Његовим Рођењем, Крштењем, богоживот. Но када мисао људска гордо и упорно Преображењем, Смрћу, Вајкрењем, Вазнесењем неће Христа, онда она полуди у човеку, и – Црквом. Мислећи „*ono što je u Hristu osjećaće poludi, i život poludi; i čovek Isusu*“, мисао човекова се исцељује од сваке суманито хита из зла у зло, халапљиво тоне из своје болке: од свега смртног, од свега греха у грех – док сав не потоне у вечно царство греховног, од свега демонског; и постаје греха и зла: пакао. Само је свечудесни Господ

Христос као Богочовек блаженство за мисао противите се ѡаволу, и побећи ће од вас. људску – вечно блаженство, и вечна благовест, и Приближите се к Богу, и Он ће се приближити к вечни рај, и вечна радост ... Он, само Он у свима вама (Јак. 4,7-8). – *Градите спасење своје са видљивим и невидљивим световима: Он – страхом и трепетом*, да вас греси ваши, пороци Свесладчајши, Он – Свемилостиви, Он – ваши, страсти ваше не одбаце далеко од Бога. Свежалостиви ...

Имајући све то у виду, свети Апостол са херувимском збиљом благовести

хришћанима: „*градите спасење своје са страхом и трепетом*“ (Флп. 2,12).

Јер? Пред вами је и пакао и рај, и смрт и живот, и ѡаво и Бог. Ваше спасење зависи од вас: од одлучности и ревности ваше у вери вашој, у љубави вашој, у молитви вашој, у посту вашем, у кротости вашој, у трпљењу вашем, у свакој врлини вашој. Јер то и јесу силе, свете силе, помоћу којих ви изграђујете своје спасење. Спасење – од чега, од кога? Од греха, од смрти, од ѡавола. Ето какве непријатеље и противнике имате. Ко да их се не плаши? Та они руше и

душе наше, и савести наше, и срца наша, и тела вредности. Штавише, стави ли се на једну страну наша, и живот наш, и истину нашу, и правду сав свет а на другу Христос, онда је свет, сав свет нашу, и веру нашу, и Бога нашег. Руше, – *трице* и сплачине и ѡубре према вредности коју несумњиво руше ако нисмо ревности у светим собом претставља Господ Христос (Флп. 3,8). врлинама еванђелским. Грех, смрт и ѡаво – Зашто? Зашто? Зашто? Зато, зато, зато – што страшне и разорне силе; само их Христом Богом Господ Христос дарује човеку оно што му нико можете савладати и спречити да вам не разоре од људи и нико од богова даривати не може: душе. Зато нама хришћанима никада није победу над смрћу, воскрсење, живот вечни, доволно ни вере, ни љубави, ни молитве, ни истину вечну, правду вечну, љубав вечну, радост поста, ни трпљења, ни ревности, ни стражења, вечну, царство небеско. Све то Господ Христос нити икоје еванђелске врлине при изграђивању дарује човеку као Богочовек, дајући му себе – спасења нашег. Увек стражите са страхом и јединог истинитог Бога у свима световима, и са трепетом, јер је ѡаво врло вешт и лукав и вичан у собом и у себи дајући му сва божанска минирању, у кварењу, у рушењу зграде спасења савршенства, каква око људско не виде, нити ухо вашег. Зато се даноноћно браните од њега, увек чу, нити срце људско наслути (ср. 1. Кор. 2,9). наоружани – „*свеоружјем Божјим*“; светим тајнама и светим врлинама (ср. Еф. 6,10-18). И Осим тога Господ Христос дарује човеку и све сигурно ћете га победити, и он ће побећи од вас, божанске силе, помоћу којих човек све то и ви ћете сазидати зграду спасења свога. Јер је претвара у свој живот, у своју савест, у своју Свеистинити објавио у Своме Божанској бесмртност, у своју вечност, улажући са своје Еванђељу ову истину: Покорите се Богу, и стране труд и ревност кроз свете врлине.

Одбаце ли вас, ѡаво ће лако срушити зграду спасења вашег, срушити је вашим рукама: вашим грехольубљем, вашим сластольубљем, вашим самољубљем.

У овоме свету, и у свима световима, за хришћанина постоји само једна врховна вредност, врховна свевредност – Господ Христос. Не само за хришћанина него и за сваког човека који се духовно пробудио и сагледао сву језиву озбиљност човекова бића и његовог живота у свом свету. Све земаљске вредности, озбиљно и непристраспо процењене, имају у себи онолико стварне и непролазне вредности колико Господа Христа имају у себи. Без Њега, оне уствари и нису

Радећи тако, хришћанин доживљава и преживљава Господа Христа: његов живот – као свој живот, Његову смрт – као своју смрт, Његово вaskрење – као своје вaskрење, Његово вазнесење – као своје вазнесење. Јер хришћанин бити и значи: Господа Христа непрекидно доживљавати

кроз свете тајне и свете врлипе (ср. Флп. 3,9-15). бесмртује, Њиме вечноје, Њиме блаженствује, Водећи такав живот, хришћанин уствари живи на Њиме умује, Њиме богоумује, Њиме мисли, небу иако је телом на земљи: сва радост његова је Њиме богоомисли. Зато су такве мисли недосежне на небу, сва љубав, сва нада, сва истина, сав рај, и за најкрилатије мольце очајања и сумње, и за сва вечношт, сво блаженство; све и сва му је – у најпрепреденије лупеже у роду људском, као што чудесном Господу Христу, који седи с десне су: смрт – свака смрт, и ѡаво – сваки ѡаво. стране Бога Оца, возглављујући Цркву, тело Сав свим срцем у Господу Исусу, сав свим Своје, оживљујући је, стројећи је, изграђујући је, мислима у Господу Исусу, свети Апостол узрастајући је, увећавајући је, водећи је, радосно објављује свима видљивим и руководећи је. Зато је – „наше живљење на невидљивим световима своју громовиту небесима“ (Флп. 3,20). По земљи ходимо, на небу благовест: „Све могу у Христу Исусу који ми моћ живимо. А живећи на небу, ми смо недосежни за даје“ (Флп. 4,13). – Шта је то свети Апостол дао смрт, за ѡаволе, за пораз, за погибао. Само под Господу Исусу, те је од Њега добио ту божанску једним условом: да *спасење своје градимо са* моћ, ту богочовечанску свемоћ? Дао је веру, страхом и трепетом, стално стражећи и љубав, наду, молитву, пост, трплење, бдење, молитвом себе узносећи у горње светове, благост, смирење, труд, труд, труд; а кроз све то небеске, божанске, Христове. и у свему томе дао је чудесном и чудотворном Господу – сву душу своју, све срце своје, сву држимо и чувамо у Господу Исусу, када су савест своју, сву вољу своју, све биће своје, све, стално у Њему (Флп. 4,7); и тако су изнад сваке смрти, јер их Господ благи испуњује Својом свеспасоносном, свеобожујућом, Апостола, важи и за све нас хришћане. Та свеобесмрћујућом благодаћу. Срца наша у благовест је свеблаговест и ове свете Посланице Господу Исусу! То значи: сва су испуњена коју свети Апостол из окова својих у Риму упућује хришћанима у Филипи, а преко њих и свима хришћанима свих времена и нараштаја.

небу! Увек неболетна, нарочито на светој литургији, када их благодатна евхаристична сила окрили кроз свештенослужитељев молитвени усклик: „Горе имајмо срца!“ горе – у Христу, па ће нам увек бити пуна раја, пуна љубави, пуна истине, пуна радости, пуна вечности, пуна божанског мира који превазилази сваки ум (Флп. 4,7). – Мисли наше у Господу Исусу! То значи: свака се Њиме храни, Њиме живи, Њиме

Преподобни Ава Јустин Ђелијски

ОБИЧАЈИ ЗА ВАСКРС

Теодорова субота

У суботу прве недеље Часног поста, пада празник светог Великомученика Теодора Тирона. Тога дана се у православним домовима кува жито као за славу. Тако се слави успомена на један догађај из првих векова хришћанства. Наиме, у време римског цара Јулијана Апостате 362. године, када је било гоњење хришћана као у време Нерона, нареди овај цар да се све намирнице по цариградским пијацама и радњама попршћу крвљу од жртвених животиња, како би се хришћани оскрнавили и не би могли да се причесте. Међутим, свети Теодор Тирон јави архиепископу цариградском Евдоксију, да хришћани Цариграда не купују ништа од намирница, него да у својим домовима, те недеље кувају пшенично жито и мешају са медом, и то узимају уместо хране. Хришћани тако и ураде, и достојни се причесте у недељу Православља. Као успомену на тај догађај, у овај дан, домаћице кувају жито као за славу, и служе своје укућане и госте који тога дана дођу у кућу.

Лазарева субота – Врбица

Субота уочи празника Цвети (који увек падају у шесту недељу Часног поста) посвећена је цркви клечи.

успомени на васкрсење четврордневног Лазара, и на улазак Христов у Јерусалим, где су га деца свечано дочекала и поздравила. Тада се у нашим храмовима у поподневним часовима служи вечерње богослужење, и у цркву се уносе млади врбови ластари, тек улистили. Пошто се врба освети, свештеник народу дели гранчице, и затим се врши трократни опход око храма са црквеним барјацима, рипидама и чирацима. Народ обилази око храма уз певање тропара Лазареве суботе. Овај празник је искључиво празник деце. За тај дан мајке свечано обуку своју децу, па чак и ону најмању, од неколико месеци, доносе, свечано обучену, цркви, купују им звончиће везане на тробојку и стављају око врата. Деца се радују, трче по порти и учествују у опходу око цркве.

Младе врбове гранчице се односе кућама и стављају поред иконе и кандила. Са овим даном почињу велики Васкршњи празници.

Велика недеља

Ова недеља се зове још и Страсна седмица, у којој се слави успомена на издају, хватање (хапшење) и страдање Господа Исуса Христа. Ове седмице се у нашим храмовима врше посебна богослужења, и пожељно је да верници у њима редовно учествују. У овој недељи су најважнији празници – Велики четвртак и Велики петак. На Велики четвртак служи се литургија светог Василија Великог, и тога дана је Господ установио свету тајну причешћа, зато је добро тога дана примити причешће. На тај дан увече, читају се дванаест јеванђеља о страдању Христовом, и док се читају јеванђеља народ у цркви клечи.

На Велики петак,

када се слави успомена на Христово распеће, у нашим храмовима, поподне износи се плаштаница (платно на коме је приказано полагање Христово у гроб), коју верници целивају све до Васкрса. Плаштаница се поставља на посебно украшен сто (гроб Христов), испред олтара. У неким нашим крајевима, обичај је да се верници после целивања плаштанице, провлаче

испод стола на који је положена плаштаница. По народном веровању приликом провлачења, треба се помолити Богу и помислити неку лепу жељу, и та жеља ће бити испуњена. Ове недеље црква заповеда најстрожи пост без рибе и уља. На Велики петак пожељно је ништа не јести.

Васкрс

Васкрс је највећи хришћански празник. Тога дана је Господ Исус Христос вакрсао из мртвих, победио смрт и свима људима од Адама и Еве до последњег човека на земљи даровао вечни живот. Због значаја овога празника, свака недеља у току године посвећена је Васкрсу и свака недеља је мали Васкрс. Васкрс спада у покретне празнике, и

празнује се после јеврејске Пасхе, у прву недељу после пуног месеца који пада на сам дан пролећне равнодневнице, или непосредно после ње, никада пак не пре те равнодневнице. Најраније може да падне 4. априла, а најкасније 8. маја по новом календару.

За Васкрс су, такође, везани лепи обичаји у нашем народу. У целом хришћанском свету, па и код нас Срба, за овај празник је везан обичај даривања

јајима.

Јаје је символ обнављања природе и живота. И као што бадњак горећи на огњишту даје посебну чар божићној ноћи, тако исто вакршње црвено јаје значи радост и за оне који га дају и који га примају.

Фарбање вакршњих јаја

Један од најлепших и најрадоснијих српских обичаја, који се није искоренио, чак ни у градовима, јесте фарбање јаја за Васкрс. Вредна домаћица, по устаљеној традицији, вакршња јаја боји (фарба) на Велики петак, у дан када се, иначе, ништа друго не ради, већ су све наше мисли упућене на страшни догађај Христовог невиног страдања и понижења, од људи, на Голготи и Јерусалиму. Како се фарбају јаја? Домаћица се најпре прекрсти и помоли Богу, затим у суд са водом, у коме ће кувати и фарбати јаја, додаје мало освећене водице – вакршње или богојављенске. На шпорету ври вода са бојом (варзилом), домаћица у њега спушта јаја, пазећи да равномерно буду обојена, а деца обигравају око матере, и броје свеже оफарбана јаја, чији број расте свакога часа. Прво обојено јаје, оставља се на страну до идућег Васкрса и зове „чуваркућа“. Пре фарбања јаја се могу „шарати“. Наиме, са растопљеним воском и пером за писање, или нечим сличним, на јаје се наноси топљени восак. Најпре се перо загреје на пламену свеће, па се онако вруће умаче у восак, а потом се воском по јајету пише и црта. Пошто восак не прима боју, после, приликом фарбања, на јајету остају беле нацртане фигурице и слова. На јајету се обично пише X. B. и V. B. (Христос Васкрсе и Ваистину Васкрсе), цртају крстичи, цветићи и друге лепе фигурице.

У новије време, израђују се специјалне налепнице од папира или пластике и оне се могу лепити на јаја.

Символика фарбање јаја врши се у спомен на догађај када је света Марија Магдалина Мироносица (то је она девојка, која је са Пресветом Богородицом, непрекидно била уз Христа у току његовог голготског страдања, и којој се Христос првој јавио по васкрсењу), путовала у Рим да проповеда Јеванђеље, и посетила цара Тиберија. Тада му је, у знак пажње, као новогодишњи поклон, предала црвено јаје, и поздравила га речима: „Христос Вакрсе“. Црвена боја символише Спаситељеву, невино проливену крв на Голготи, али је црвена боја истовремено и боја вакрсења. Јер вакрсења нема без страдања и смрти. То је, дакле, првенствено боја хришћана и цркве, без обзира што су неки појединци и покрети кроз историју покушавали да ову боју присвоје и компромитују.

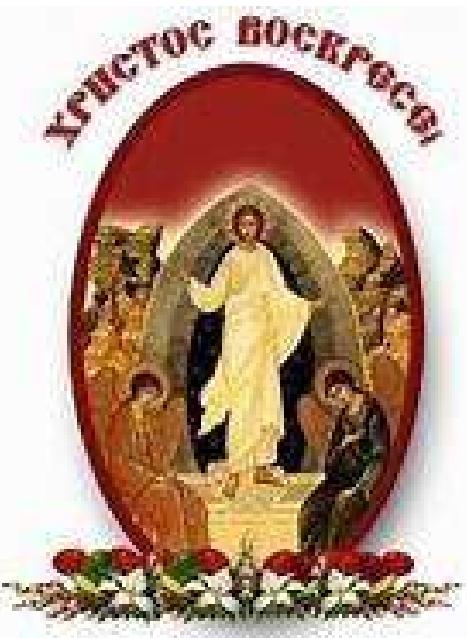
Васкршње славље

Када сване дан Вакрсења Христова, са свих торњева православних храмова, дуго, звоне сва звона, и јављају долазак великог празника. Домаћин са својом чељади одлази у цркву на свету васкршњу службу. После службе, народ се међусобно поздравља речима: „Христос Вакрсе!“ и „Ваистину Вакрсе!“ Тада поздрав траје све до Спасовдана.

Кад се дође из цркве кући, сви се укућани међусобно поздрављају васкршњим поздравом и љубе. Домаћин онда пали свећу, узима кадионицу и тамјан, окади све укућане који стоје на молитви, предаје неком млађем кадионицу и овај кади целу кућу. Уколико се не уме да отпева васкршњи

тропар, наглас се чита „Оче наш“ и друге молитве које се знају напамет, или се читају из молитвеника. После заједничке молитве, поново, једни другима честитaju Васкрс и седају за свечано постављену трпезу.

Туцање јајима

На столу стоји украсена чинија са офорбаним јајима. Домаћин први узима једно јаје, а за њим сви укућани. Тад настане весеље и такмичење чије је јаје најјаче. То представља велику радост за децу. Приликом туцања изговара се, такође, – „Христос Вакрсе“ и „Ваистину Вакрсе“. На Васкрс се прво једе кувано васкршње јаје, а онда остало јело. Тога дана, ако гост дође у кућу, прво се дарива

форбаним јајетом, па се онда послужује осталим понудама.

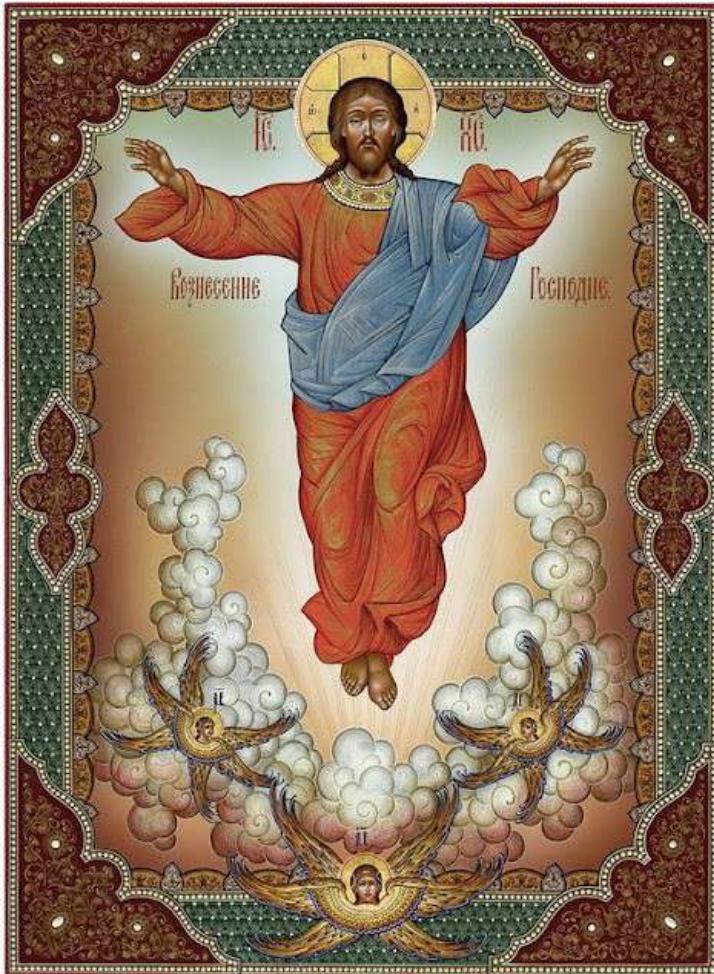
У неким нашим крајевима, сачуван је дирљив обичај, да се фарбана васкршња јаја ноше на гробове преминулих предака. То сведочи о народној вери, да су сви људи пред Богом живи, и да умрли наши преци треба да осете васкршњу радост и славље.

Побусани понедељак

Први понедељак после Васкрса зове се Побусани понедељак. Тога дана, по народном веровању и обичају, треба побусати гробове умрлих сродника бусењем са зеленом травом. У неким крајевима, овај дан се обележава као и задушнице. Наиме, излази се на гробља, пале се свеће, уређују гробови и свештеник врши парастосе и помене за покој душа покојника. Тада се износе фарбана васкршња јаја на гроб, и деле се потом сиротињи. Дакле, Побусани понедељак је дан посвећен мртвима.

Ђурђевдан

Ђурђевдан је дан пролећа, дан преобрађаја природе, рађања новог живота, празник цвећа и зеленила. До Ђурђевдана су сва поља засејана усевима и ђурђевске кише облагорођују земљу да би донела стоструки род и хлеб наш наушни. Да би Бог благословио усеве, воћњаке и винограде, и дао родну и плодну годину, наш народ на Ђурђевдан прави дрвене крстове и њима закршћава њиве и поља, да моћ и благодат Часнога Крста чува усеве од сваке непогоде и штете. Обично се одсече лескова грана – прут, на средини се оштром врхом ножа постоји леп обичај паљења лиле. Лила је млада расцепи, и у тај расцеп ставља пречка од дрвета дужине 20 сантиметара, и тако се прави կրст. То се забада у њиву засејану пшеницом или кукурузом, ставља се у башту, на кућу, обично се закачи изнад врата, или за рог од крова. Негде се овај обичај обавља на Спасовдан.

Јовандан

На овај дан се од ивањског и другог ливадског цвећа плету венци. Њима се ките хришћански домови, зграде и обори. Ови венци се стављају на зграде поред ђурђевданских крстова. Венац цвећа символизује лепоту природе коју је Бог створио и човеку даровао на уживање и коришћење. Цвеће у венцу подсећа хришћанина да његов живот треба да буде украшен врлинама и добрим делима и да на крају свога живота заслужи вечни венац у Царству небеском.

Петровдан

Уочи овог великог празника посвећеног светим непогоде и штете. Обично се одсече лескова грана – прут, на средини се оштром врхом ножа постоји леп обичај паљења лиле. Лила је млада кора која се скида са дивље трешње или брезе, ниже се на сиров дрвени штап и суши на сунцу. Уочи Петровдана, када падне мрак, изађе се на место где се народ обично окупља, тргове, раскршћа, сеоска узвишења и пали се лила. То је обичај у коме учествује омладина. На тим местима се могу ложити ватре и од другог материјала, дрвета, гуме и сл. Наравно, треба водити рачуна, да не дође до пожара, зато треба лилу палити далеко од стогова сламе, сена и жита. Паљење липе и петровданске ватре подсећају хришћане на време гоњења хришћана у апостолско доба. У време апостола Петра и Павла, хришћане су римски цареви везивали за дрвене стубове, натапали смолом и палили. Њихова су тела горела као буктиње и осветљавала градске тргове и паркове у Риму.

Духови (Тројице)

На овај празник силаска Светог Духа на апостоле, у наше храмове, уноси се свежа зелена трава и цвеће. После свете литургије служи се вечерње, на коме се клечи и плету венци од траве и цвећа. Ти венци се носе кући и стављају поред иконе и кандила на зид.

Васкрс

обилазак око цркве. То се зове литија. Неколико пута застајемо испред затворених врата храма, тада се читају молитве. Кад зазвоне сва звона, црквена врата се отварају. Све је обасјано светлошћу. Свештеник говори:

„Христос Васкрсе”, а ми одговарамо: „Ваистину васкрсе!”

Одједном се све промени. Уместо таме и туге светлост и радост. Много је лепо, а свештеници, народ и ми деца, певамо: „Христос Васкрсе из мртвих...” После се сви куцају шареним јајима и једни

другима честитају празник радосним поздравом „Христос Васкрсе!”

На Велики Петак бака, мама и ја фарбамо јаја. Бака ми је причала зашто се фарбају јаја за Васкрс: у старим причама се казује да је испод крста на Голготи, на којем је Христос био разапет, било грличино гнездо. Кrv је попрскала јаја у гнезду и обојила их руменом бојом. У спомен на невино проливену кrv и Васкрсење Христово, ми бојимо васкршња јаја. Црвена боја је симбол радости и Васкрсења.

После подне сви идемо у цркву. Свештеници износе Плаштаницу. То је платно на којем је насликан Исус Христос, кад су Га скинули са крста. Од Великог петка до Васкрса звоне не звоне, само се чује клепало.

Символични гроб Христов је у цркви посебно место, украшено цвећем и свећама, на које свештеници стављају Плаштаницу, Јеванђеље и крст. Сви прилазе и целивају Плаштаницу. Тако се поклањамо гробу и страдању Христовом. Велики Петак је једини дан у години када се уопште не служи Света Литургија.

На Велику суботу се служи Литургија. Свештеници имају црне одоре. Звона не звоне и све је тужно.

У недељу, раном зором, идемо у цркву на васкршњу Литургију. У цркви је тамно, само светлуцају пламичци свећа и кандила. Најпре се служи служба. Потом свештеници, и сви ми који смо у цркви, идемо са упаљеним свећама у

Православној деци – зашто фарбамо јаја

Често се у данима пред Васкрсење и у новинама и на различитим сајтовима нађе обиље креативних начина како се могу офорбати јаја.

То се сматра за лепу активност унутар породице, занимљиву за децу, и некако и ми који смо православни родитељи деци углавном наглашавамо како ћемо за Васкрс фарбати јаја и како ће нам то бити лепо да на тај начин прославимо Васкрсење Христово.

Овај текст пружа и родитељима и деци разлоге уткане у нашој вери у Васкрслог Господа због чега заиста фарбамо јаја.

Не пропустимо да деци причамо што више о самом Васкрсењу, а то можемо чинити управо причајући зашто се јаја фарбају баш у црвено, ко је била Марија Магдалина (да је она, између осталих важних детаља, била прва која је видела Васкрслог Господа и о томе пронаела вест апостолима), зашто је она понела црвено јаје цару Тиберију, итд..

Архиепископ Аверикије (Таушев) говорећи о обичају фарбања јаја каже да се она фарбају у “црвену боју, у спомен на то како је Марија Магдалина донела у Рим цару Тиберију црвено јаје са поздравом: „Христос воскресе“.

Јаје је симбол обнављања, оживљавања: обојено у црвено оно символизује наше препорадање крвљу Господа Исуса Христа.“

„Символика фарбање јаја врши се у спомен на догађај када је света Марија Магдалина Мироносица (то је она девојка, која је са Пресветом Богородицом, непрекидно била уз Христа у току његовог голготског страдања, и којој се Христос првој јавио по васкрсењу), путовала у Рим да проповеда Јеванђеље, и посетила цара Тиберија.

Тада му је, у знак пажње, као новогодишњи поклон, предала црвено јаје, и поздравила га речима: „Христос Васкрсе“.

Црвена боја симболише Спаситељеву, невино проливену крв на Голготи, али је црвена боја истовремено и боја васкрсења. Јер васкрсења нема без страдања и смрти. То је, дакле, првенствено боја хришћана и цркве, без обзира што су неки појединци и покрети кроз историју покушавали да ову боју присвоје и компромитују.“ (протојакон Љубомир Ранковић)

Наш свети владика Николај овако помиње свету Марију Магдалину и црвено јаје:

„Земља се стресе, Христос воскресе из тамног гроба.

Стражари па'ше, анђели ста'ше жене с' радоваше.

Злотвори чуше, црне им душе, страхом уздрхташе,

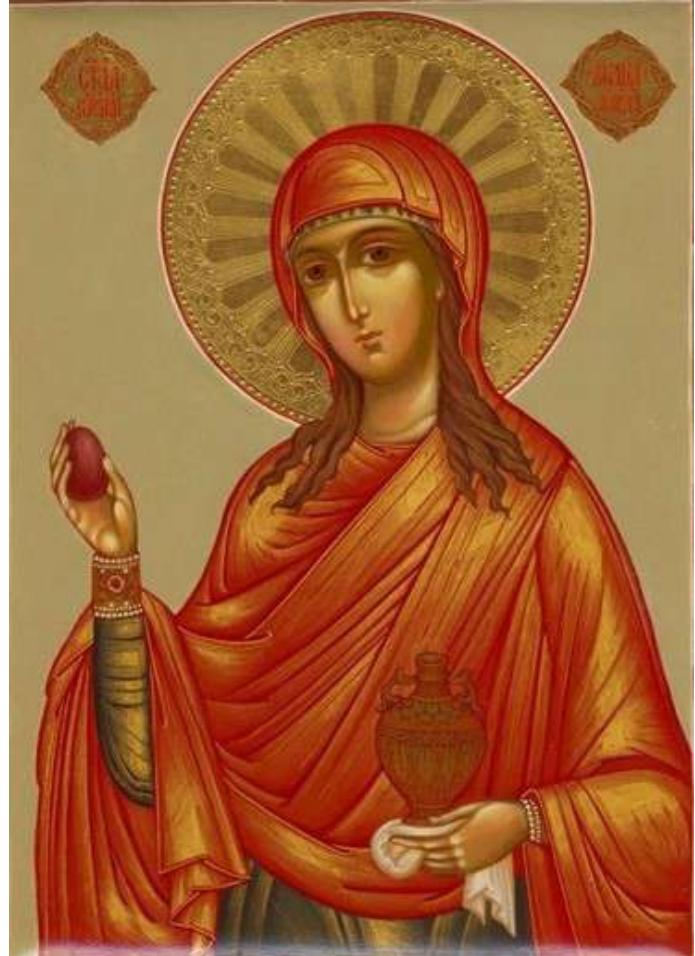
Стражу платише, лажи скројише против Васкрса.

Марија хитра на Сион хита, апостолмајавља,

Црвено јаје свакоме даје – радост победе.“

У житијима можемо прочитати детаљније о овој, равноапостолној, светитељки:

„По вазнесењу Господњем она пропутова многе земље благовестећи Христа, као и свети апостоли.

Допутовавши у Рим, она изађе пред ћесара Тиберија, и предајући му јајце црвено обојено, поздрави га речима: „Христос воскресе!“

У исто време она оптужи ћесару Пилата за његову неправедну осуду Господа Исуса.

Њену тужбу ћесар је примио, и Пилата преместио из Јерусалима у Галију, где је овај неправедни судија у немилости царској и у тешкој болести скончао. Потом света Магдалина из Рима отпутова у Ефес ка светом Јовану Богослову, коме је апостолски помагала у делу проповедања Еванђеља.

Са великим љубављу према васкрсломе Господу и са великим ревношћу јављала је она Еванђеље свету као прави Христов апостол, због чега је и названа равноапостолна.“

Текстови о обичајима за Васкрс преузети од: редакција Православног Родитеља саставила на основу материјала иблиотеке Светосавља.орг и Епархије финске

ЖИТИЈЕ СВ. ВЕЛИКОМУЧЕНИКА ГЕОРГИЈА

Свети Георгије је рођен у Кападокији (област у Малој Азији) од угледних и благочестивих родитеља, који су га од малена научили побожности. Као дете он остале сироче пошто му отац пострада за Христа, а мајка се са њим пресели у Палестину, одакле она беше родом. Када порасте Свети Георгије беше веома леп и храбар, стога беше узет у војску где у својој дводесетој години доспе до чина трибуна (пуковника). Због показане храбости у биткама, цар Диоклецијан га постави за војводу пре него што се зело да је хришћанин. Са тако високим чином свети Георгије је пратио цара и био његов саветник.

Када злочестиви цар Диоклецијан изда наређење за мучење и убијање хришћана, храбри војник Христов, Свети Георгије, иступи пред цара и сенат те рече: "Докле ћете, о царе, и ви кнезови и сенатори, који сте одређени да управљате по добним и праведним законима, искаљивати на хришћанима јарост своју, и умножавати бес свој, и доносити безаконе законе, и изрицати неправедне пресуде над невинима који никога нису увредили? Докле ћете гонити и мучити те

невине људе и приморавати их на ваше безумно безбожје, њих који су добро утврђени у побожности? Идоли ваши нису богови, нису! Не обмањујте себе лажима! Христос је једини Бог! И он је једини Господ у слави Бога Оца, све Њиме постаде, и све се Светим Духом Његовим држи. Стога, или сами познајте истину и научите се побожности, или не узнемирујте безумљем вашим оне који имају и знају истину и побожни су."

Сви присутни се зачудише оваквој смелости Св. Георгија. Царев пријатељ антипа Магнеције упита Св. Георгија: "Ко те побуди на такву смелост?" Светитељ одговори: "Истина." Магнеције га упита: "А шта је истина?" Св. Георгије одговори: "Истина је сам Христос кога ви гоните." Упита га Магнеције: "Дакле, и ти си хришћанин?" Светитељ одговори: "Слуга сам Христа Бога мог и, уздајући се у Њега, добровољно ступих пред вас да сведочим о истини."

Разјарени цар нареди да Георгија одведу у тамницу где га војници свезаше у кладе и великом каменом притиснуше груди. Друго јутро га запитаše: "Јеси ли се предомислио?" Св. Георгије одговори: "Зар ти мислиш царе да ћу се због тако малог мучења одрећи своје вере?" Потом светитеља метнуше на велики точак под којим беху даске са ексерима у облику мачева. Окретан на точку, на парчад кидан, светитељ трпљаше јуначки и у тој муци се громко мольаше Богу. Мислећи да је мученик умро, цар радосно похвали своје идоле говорећи: "Где је твој Бог, Георгије? Зашто те не избави од муке?"

Изненада се навукоше црни облаци и настаде страховита грмљавина, и многи чуше глас одозго који говораше: "Не бој се Георгије, ја сам са тобом." Мало после тога јави се анђео Господњи који скиде Св. Георгија са точка и потпуно га исцели. Многи који то видеше повероваše у Господа Христа, међу којима беше и жена цара Диоклецијана, царица Александра.

Избезумљен од беса, Диоклецијан нареди да Св. нареди да светитеља изведу поново пред суд, и ако Георгија затрпају у живи креч и да га држе три одбије приношење жртава идолима, да буде дана. Свети Георгије се усрдно помоли Господу посечен.

говорећи: "Господе Боже мој, услиши молитву Георгије рече: "Хајдемо у храм царе да видимо слуге Твога, и погледај на ме, и смилуј се на ме. богове које ви поштујете." Диоклецијан и цели Господе, не остави ме због грехова мојих, да не би сенат похиташе према храму бога Аполона некад рекли непријатељи моји: Где је Бог његов?" срећни, јер су мислили да су победили Георгија. Тако се помоливши и осенивши се крсним знаком, Када светитељ ће у храм, он се помоли Господу Христу и осенивши крсним знаком идоле они он се спусти у ров пун креча.

Трећег дана војници разгрнуша креч и нађоше попадаше на земљу и разбише се. светитеља жива и здрава.

Видећи таква чудеса, цар Диоклецијан и даље остале у у свом зловерју и називаше светитеља мађионичарем. Затим нареди да његови жреци којекаквим напицима и враћбинама победе Св. Георгија. Али храбри војник Христов попивши све њихове отровне напитке, оста неповређен, и рече: "Не мисли, царе, да људска довијања чине те ми ниподаштавамо муке, већ то чинимо призывањем Христа и силом Његовом." Цар запита: "А која то дела називате силом Његовом?" Светитељ одговори: "Слепе просвећивати, губаве очишћавати, хромима ход давати, глувима слух отварати, нечисте духове изгонити, мртве вакрсавати."

Цар се обрати Атанасију мађионичару, а овај му рече: "Пошто он тврди да може чинити дела као његов Бог, нека вакрсне мртваца." Недалеко одатле се налазио Господу да се и његово течење заврши добро. гроб у коме је пре неколико дана сахрањен Помоливши се тако Св. Георгије приклони главу мртвац. Свети Георгије оде на гроб и приклони своју под мач и би посечен 23. априла 303. године. колена своја и дуго се са сузама мольаше Богу. Мошти Светог Георгија су пренешене из Када заврши молитву настаде огромна хука и Никомдије у град Лиду Палестинску (Лида или земља се затресе, надгробни споменик паде на Диосполис, град у равници Саронској, данас је то земљу, гроб се отвори и мртвац изађе из гроба. насеље и аеродром Лод код Тел Авива) одакле му Када виде ово чудо, мађионичар Атанасије паде мајка беше родом. Народ српски је подигао пред ноге светитељеве молећи за опроштај због мноштво храмова посвећених светом свих зала које је починио према Св. Георгију. Он великомученику Георгију, и многи домови га гласно исповеди Христа као јединога Бога. То славе као своју крсну славу. Нека и даље својим разгневи цара Диоклецијана, те он нареди и усрдним молитвама Господу, Свети Георгије буде Атанасије беше посечен мачем. Светог Георгије заштитник свима нама. Амин. поново одведоше у тамницу, где многи који повериоше у Христа због чудеса његових, долажају и тражише благослов од светитеља. Иако сенатори обавестише цара да Георгије буни народ и одвраћа их од њихових богова. Цар

Запрепашћена маса је узвикивала: "Погуби овог мађионичара царе, док нас свију није побио." Царица Александра, која је до тада била потајна хришћанка, јавно исповеди своју веру. Разјарени

Диоклецијан нареди да њу и Св. Георгија изведу ван града и погубе. Док су ишли на губилиште царица се молила усрдно Богу и малаксавши замоли да се мало одмори. А кад седе она наслонивши главу на зид предаде душу своју Господу. Видевши то мученик Христов Георгије прослави Бога и са великим радошћу иђаше молећи се

АМИН

Код једног светог оца прочитao сам ову напомену о речи Амин: "Реч Амин тврда је реч, којом се потврђује оно што је претходно речено". Толико је сваком познато. Но, ово даље што тај свети отац пише, неће бити свакоме познато.: "Њу (ову реч Амин) нигде не сусрећемо у Старом Завету,

пошто је овај био преобраз; а у новој Благодати (Новом Завету) свуда се говори Амин, пошто она остаје на век и вавек" (Св. Петар Дамаскин: Реч 2 3).

У целом Старом Завету не налази се, дакле, реч Амин. И та реч је у Новом Завету честа и обична. Сва четири Јеванђеља завршавају се са Амином. Тако исто и Откривење Јованово. Све посланице апостолске. У целом Новом Завету једино две књиге не завршавају се са Амином. То су: Дела апостолска и Посланица св. Јакова. Први је изрекао ову реч сам Господ Исус. А први пут ју је изрекао, када је објавио молитву Оче наш. На завршетку те молитве Он је рекао: Јер је Твоје царство и сила и слава ва вијек. Амин (Мат. 6,13).

После тога је много пута Господ поновио ту реч, говорећи: Амин, Амин глагољу вам, што је на српском преведено са: Заиста, заиста вам кажем. Зашто је Господ употребио ову реч Амин, реч нечуvenу у свету до Њега? Прво зато, према тумачењу светог Петра Дамаскина, што Нова Благодат или Нови Завет остаје ва век века. То значи да је Нови Завет последњи Завет Бога са људима. другог завета неће бити до свршетка времена. И још, да је Нови Завет последње и савршено Откривење Божје, које се неће замењивати неким другим откривењем Страшнога Суда Божијег.

Друго, зато што је Господ Исус био сам својом личношћу носилац вечнох истине. У Њему је били Амин за све непроменљиве истине Божанске. То апостол Павле јасно изражава кад каже: Колико је обећања Божјих у Њему (у Христу) су да у њему Амин (Кор. 1,20). Па будући Амин за све истине, Господ је изговарао реч Амин за све Божје истине као печат тих истине. И кад је он објављивао те истине, Он је ударио Свој печат. И земаљски цареви кад објављују неки указ, ударају на крају свој печат. Тако је цар небески објављујући свету Себе и Своју вољу и Своје заповести, потврђивао све те објаве Својим печатом. А печат Његов је та реч Амин.

Сам Господ Себе назива именом Амин. У својој визији свети Јован, јеванђелиста, боговидац, чуо је ове речи: И анђелу Лаодикијске цркве напиши; тако говори Амин, свједок вјерни и истинити, почетком створења Божијега (Откр. 3,14). То Он о Себи говори. Он је Себе раније називао почетком. Када Га Јевреји једном приликом упиташе: Ко си ти? рече им Исус: Почетак (Јов. 8,25). А Павле свети о Њему пише: Све се кроза њ и за њ сазда. И Он је прије свега и све је у Њему (Колош. 1,15-17).

Тако је Он, дакле, Почетак. Тако Он себе назива и после прослављења, после вaskресења и вазнесења - Почетак створења Божјег. али уз то именује Себе и именом Амин. Тако говори Амин. дакле:

Исус - Почетак и Амин.

Исус - Алфа и Омега.

Исус - Први и Последњи.

И бијах мртав и ево сам жив ва вијек вијека, амин (Откр. 1,18). Онај који се мења, који умире и остаје мртав, не може се назвати Амин. Само вечно Живи именује се Амин. Дакле:

Исус - Живот и Амин.

Па онда према завршецима појединих Новозаветних књига може се рећи:

Исус - Слава и Амин.

Исус - Благодат и Амин.

Исус - Мир и Амин.

И тако даље.

Ето због чега је Амин добило тако значајно место у свима богослужењима црквеним. На сваки возглас одговара се са Амин. свака молитва, тајна или јавна, завршава се са Амин. И наравно, сваки обред, сваки чин богослужбени, у цркви, или у дому, или у пољу, или ма где, завршава се са Амин.

Да би неко могао рећи Амин, мора претходно знати шта се рекло. Као човек који ставља печат и потпис на оно што мора претходно знати и разумети, шта је написано и шта се потврђује. О томе апостол Павле говори овако: Јер кад благословиши духом, како ће онај који стоји мјесто простака рећи амин по твоме благослову, кад не зна шта говориш (Кор. 14,16)? Шта да чини? Апостол одговара: Молићу се Богу духом, а молићу се и умом; хвалићу и умом (кор. 14,15). То јест: молићу се Богу и језиком и разумом. Да би онај који стоји крај мене, чуо и разумео, те да би могао рећи амин. Ако ли не чује и не разуме, како ће рећи Амин? Јер не може никако рећи Амин на моје ћутање, ако не зна шта ја мислим и о чему се молим, за себе и у себи. А се могу ћутке молити и опет на крају рећи Амин. Због чега? Због тога што ја знам, шта сам се молио; знам шта потврђујем речју Амин.

Из овога следује, да је Амин велика реч, врло велика. Она је једно од имена Божјих. Тим именом ми печатимо молитве наше. На пример: кад завршимо једну молитву речима: Јер је Твоје царство и сила и слава и сада и увек и вавек века и изрекнемо реч Амин исто је као кад бисмо место Амин изрекли реч - Бог, или Христос.

И тако именом Божјим ми потврђујемо молитве наше. Потпис Божји ми стављамо под сваку нашу молитву, била то молитва прошње или благодарења или похвале. Зар ово сазнање не улива страх у сваку душу? И зар оно не позива на опрезност у молитви? ако се молимо како треба, ако просимо шта треба, ако благодаримо свесрдно и ако похваљујемо Бога правилно - онда смо са Амин потврдили један истинит документ. Но, ако се молимо како не треба, без страха, смерности и љубави; ако просимо од Бога ствари сујетне и глупе; ако му полублагодаримо, фарисејски истичући више своје заслуге, и ако га хвалимо са сумњом и гневом, онда ми - авај нама - ударамо печат Божји на један фалсификат, на један лажни документ. А сваки документ, са именом Божјим, износи се на небо, да нам у Дан Суда буде или за оправдање или за осуду. Сваку молитву завршену са Амин узносе ангели Божји пред престо Цара небеснога и чувају је у скривницама небесним до рока, то јест до дана Расплета.

Ето због чега је неопходан страх и опрезност у молитви. И ето због чега треба да изговарамо на крају сваке молитве реч Амин, тј. име Бога Живога, са трепетом душе. Јер том речју ми потписујемо Свевишићега Бога под оно што смо исказали ми, грешни и недостојни.

Врло ћете ретко, или управо никада чути реч амин са усана безбожника. Безбожник полуупрезира то име, а полу га се боји, као и имена Христос. Насупрот ћаволу и безбожницима ангели и светитељи радо изговарају реч Амин и сладе се њоме као слатким именом Божјим. У својој визији Апостол одговара: Молићу се Богу и сладе се житеље неба и често чуо из њихових уста реч Амин. тако чуо је једном како забрује похвале Богу и Јагњету од сваког створења што је на небу и на земљи и под земљом и што је на мору и што је у њима. И кад се похвале изрече, тада четири животиње говораху Амин (Откр. 5,14). А под четири животиње треба разумети велике чинове ангелске. опет у другој визији, а то сви анђели стајају око престола и старјешине и четири животиње и падоше на лице пред пријестолом и поклонише се Богу нашему ва вијек вијека. Амин. (Откр. 7,11-12). Опет у једној другој визији, а то падоше двадесет и четири старјешине и четири животиње и поклонише се Богу који сјеђаше на пријестолу говорећи: Амин. Алилуја. А на крају свих својих страшних виђења чу Јован обећање самога Господа Исуса, и написа Јован: Говори онај који сведочи ово: Да, доћи ћу скоро! Амин. Благодат Господа нашега Исуса Христа са свима вама. Амин.

Из овога је јасно, како се реч Амин често изговара на небесима од свију оних који Бога прослављају, то јест од ангела и светитеља. Међутим, нема нигде ниједног сведочанства да се ово име изговара у аду или на земљи на устима злих духовова. Њаволи и зли људи то име не изговарају. Уосталом није ни очекивати да зли духови и зли људи изговарају оно име које означава потврду сваке истине и правде, потврду Пресвете Тројице, Богородице и светитеља, потврду бесмртног царства Христовог, потврду славе и величине и живота и радости праведника у том царству, потврду победе добра над злом, чистоте над трулежи, врлине над грехом, потврду свега закона Божијег и обећања Божјих. Одрицатељима свега тога не може бити мио печат, којим се ово тврди. Или како би могли изустити Амин демони и демонски људи, који су управили сав свој дух и језик на одрицање? Они који са шкргутањем газе сваку реч Божју, како би потврђивали речи Божје изговарајући Амин? Не, богоборци никад не могу изговорити ову свету реч - Амин.

Ову реч с радошћу изговарају само деца светlostи, препорођена, освећена, преображенa, вакрслa из смрти греха. Богу нашем слава: Тому слава и држава всегда није и присно и во вјеки вјеков. Амин.ж

Свети Владика Жички и Охридски

ИЗ ЈЕРУСАЛИМА НА ВЕЛИКИ ПЕТАК

Освану је спомен дан највећега злочина, што га је сунце видело на земљи. Дан страха и стида за савест људску до краја времена. Обичај је за поклонике, да тога дана прођу ногама и мислима Пут Бога. То је пут којим је Господ под крстом ходио на Голготу. Кренули смо из Гетсиманије па на више. Свратили смо у дом Јоакима и Ане, родитеља Родитељке. Мислили смо на њу, мајку великога бола. Да ли је она била у оној грозној поворци? Није. Видећемо доцније. Палата Пилатова. Као да газимо по пепелу угашеног вулкана. Но огањ страсти и смрад неправде још се осећа. Ту је Учитељ Правде суђен и осуђен. Ту је Човек Невиности бичеван од безаконика. Није било на Њему ни једног кајиша здраве коже. Јевреји су се били потрудили претходне ноћи, да тога не буде. И римски војници су бичевима само удубљивали исте ране на истом телу. Они који уче римско право и римске законе треба да дођу на ово место, да би се заувек згнушали над том нечовечном трулеж.

Место где је Господ пао под крстом. Како да не падне? Тешко је било носити и ћутање кроз целу ноћ пуну лажних оптужаба, клевета и кривоклетника, а камоли сав смрад плјувачки на лицу и онолико рана колико је Он добрих дела учинио људима. О Господе, кам да смо ми били ту и тада: да прихватимо крст Твој, и Тебе да подигнемо на руке своје и понесемо! Тако смо ми мислили лијући сузе по овом Путу Бола, који би се претворио у Реку Бола, кад би све изливене хришћанске сузе провриле из њега. Благо Симону из Киринеје, кога је блага судба нанела ту тога дана, да узме крст Господњи на себе и олакша муке ономе који се мучио за све људе.

Пред кућом свете Веронике. Са прозора своје куће спазила је Вероника ужасни спровод. Унакажено лице Христово, изазвало је сажаљење у њеном девојачком срцу. То није више личило на лице човечје него пре на парче платна упрљаног од смешане крви, плјувачке, зноја и прашине. Сажали се девојка; истрча пред осуђеника и чистом марамом обриса му лице. Ћутљиви мученик не може да јој каже хвала, али јој на други начин награди ту услугу: на оној марами остаде слика лица Христова.

Ево нас сад на месту где се сусрела Богородица са Сином. Тражећи Га тамо амо она је искрслла из једне споредне улице и наједанпут се нашла лицем у лице са Њим. Једва Га је познала. Зар је она родила То? Ту велику рану у величини човека? Но од те Ране исцели се затровани род човечји. Ништа јој није рекао. Ништа Му није рекла. Али су се душе њихове разумеле и поздравиле. Чедо моје, јеџала је душа мајчина, пролеће моје красно, како ишчезе красота твоја!

Најзад, ту смо. Пред крвавом стеном. Пред Голготом. Подне је. Тачно време кад је дигнут на крст. Куцање чекића одјекује у душама нашим. Ту смо стајали до три сата по подне, душе наше у подножју крста Његовог; ах, нека их купа крв Његова! У три сата Он је издахнуо. У том часу природа се узбунила против злочина људског: земља се затресла, стене попуцале, сунце покрило црном марамом лице своје.

Из Јерусалима на Велику Суботу

Ево нас у Јерусалиму, највећем духовном разбојишту у историји рода људског. То је Косово поље човечанства. Многе битке ту су бијене између војски царства небескога и војски царства земаљскога. Војске царства небескога увек су изгледале слабије, и увек поражене пред победу. Вођ војски царства небескога, Спаситељ наш Исус Христос, водио је главну битку на овоме месту, и однео главну победу. Све борбе после Њега, које воде Његове светлоносне војске, личе на Његову битку како по мукама тако и по победама.

Шест дана већ ми преживљујемо страдања Господа нашега. Обишли смо сва места Његових мучења, и сва их натопили својим сузама. Душе нам се осећају измучене.

Но телесно сви се за чудо добро осећамо. Мало спавамо, много постимо, сатима стојимо на богослужењима, по цео дан ходимо уз брдо низ брдо по Светоме Граду. И нико уморан, нико болестан, нико да се пожали! Али душа притиснута као гробном плочом. Ништа у свету осим вакрења нашег намученог Господа не може скинути ову гробну плочу, и донети вакрење нашим душама. Једва чекамо да се ова субота откине од нас, и да се сртнемо са преславном недељом.

Где су бачки суботари да дођу у Јерусалим и преживе она душевна страдања за ових шест дана, која смо ми преживели? Тад им не би пало на ум да празнују суботу место недеље. Гле, субота нама није донела никакво олакшање. У овај дан ми само сумирајмо сва страдања Господа нашег, сабирајмо све муке Његове. И чекамо недељу као олакшање, одмор и избављење.

– Шта је данас било с Господом? упита начелник Илија.

– Сишао је у Ад, да јави Себе и Своје Јеванђеље и онима који су се пре Његова доласка упокојили. Тако да узме под Своју власт сва поколења људска, прошла, садашња и будућа. Свима да објави истину, и свима да понуди спасење.

– Па зар суботари празнују силазак у Ад а не вакрење Господа?

Неколико пута данас ходили смо у храм Гроба једна моћна реч, и светлост се јавила и испунила Господњег. Хтело би нам се, да смо тамо сав свет. *И рече Бог: нека буде светлост; и би непрестано.* Као да нас наш невидљиви Домаћин призива к Себи на Голготу, да Својим телесним ранама лечи наше душевне ране. Тај храм назива се и Храмом Вакрсења. Слободно би се могао назвати и: Вакрсли Храм. Јер у истини он је неколико пута вакрсавао. Пагански цар Адријан до земље га је срушио, и на том месту поставио лудачке идоле: Јупитера и Венеру, гадове римске. Јулијан Отпадник, и Омар Арапин, и Хозroe Персијанац, пљачкали су га и кварили наизменично. Но тај храм непрестано је вакрсавао, по смрти својих рушитеља, и то у новој и већој слави и красоти. Није ли то вакрсење? Није ли и крст Христов био сахрањен под земљу па вакрсао? О велики Господе Христе, једини неодољиви, свемоћни! И ствари везане за Твоје име вакрсавају а камо ли људи и народи. А камо ли Ти, вечна истино и вечни животе!

ЈЕДНОЈ ПОДОЖНОЈ ЖЕНИ КОЈА ПИТА: КАКО ЈЕ ХРИСТОС ВАСКРСАО?

Зар није доста знати да је Христос вакрсао? Зашто себе мучити питањем: како је вакрсао? Но то из вас пита љубав и усхићење, а не, никако, сумња; зато ми је мило и овакво питање ваше, драги моји.

Као што сунце у Азији наједанпут изађе, и дан заузме место ноћи. Као да додирнете електрично дугме у мрачној одји, и на једанпут – светлост. Слично томе је било и вакрсење Господа из смрти у живот. Нечујно и тренутно.

Или ви и даље радознало питате: како? Онако, мислим, како се на прапочетку стварања света јавила светлост у свеопштој тами. Груби људи мисле: каква ли је то морала бити страшна фабрика, која је произвела светлост у свету? и каквог ли су обима морале бити машине у тој фабрици? и колико ли је милиона коњских и слоновских снага требало да тера те машине? и колико милиона и милиона година док се најзад светлост није искресала? Никаква фабрика, никаква машина, никакви милиони снага ни милиони година, уопште никакав напор. Него само

Ви сте чули, како даровити људи стварају велика и генијална дела са чудном лакоћом и брзином. А како ли тек Дародавац свих дарова, Творац свих генија! Зар нисте читали, с каквом је лакоћом и брзином вакрсао Господ Јаирову ћерку, па сина удовице у Наину? Па Лазара у Витанији? Рече реч – и би! *Јер у Бога је све могуће што рече,* управо што и помисли. Тако је Христос и Себе вакрсао. Још лакше и брже. И без речи. А сада вас ја молим, драга децо, кад знате да је Господ вакрсао, занимајте се више питањем, како ћете и ви заслужити вакрсење. Да би Он и вас вакрсао.

Јер Он је вакрсао Себе ради вас; да посведочи, да ћете и ви вакрснути кроз Њега, и бити слични Њему у слави и красоти вечној. Поклоните се, дакле, вакрслом Господу, и запојте песму јутарњу:

*Васкрсење Твоје Христе Спасе
Анђели поју на небеси,
И нас на земљи удостој:
Чистим срцем Тебе славити!*

24. 30. и 31. Мисионарско писмо,
Св. Владика Николај, Мисионарска Писма

СВЕЋА – БОЖАНСКА СВЕТЛОСТ

ГДЕ ПАЛИМО СВЕЋЕ?

Свеће палимо у цркви у ГОРИОНИЦИ- на месту које је одређено за паљење свећа. Свеће палимо од свеће која је већ упаљена.

Свећице можемо да палимо и код куће кад се молимо Богу.

КАДА ПАЛИМО СВЕЋЕ?

Свеће палимо када дођемо у Цркву да се помолимо Богу и да присуствујемо на богослужењу. Можемо увек отићи у цркву да упалимо свећу било када и у било које време. Свећу такође палимо када славимо славу, та се свећа зове славска свећа.

ЗАШТО ПАЛИМО СВЕЋЕ?

Свећице палимо за здравље својих ближњих и за себе, и за живе и за упокојене.

Славску свећу палимо у спомен светитеља и угодника Божијих и тражимо њихово молитвено посредовање и помоћ.

ЗА КОГА ПАЛИМО СВЕЋЕ?

Молимо се за духовно и телесно здравље наше породице, рођака, пријатеља. Свећице треба палити у Цркви да горе пред Престолом Божијим. Бог види нашу љубав и шаље благодат онима за које се молимо.

КАКО ПАЛИМО СВЕЋЕ?

Свеће палимо полако и смирено са љубављу. Прекрстимо се: У име Оца и Сина и Светога Духа. Амин. Пољубимо свећицу као израз љубави и наменимо за здравље душе и тела и напредак живих и поменемо име за кога палимо свећицу. Такође свеће палимо за упокојење – вјечни мир и спокој у Царству небеском – драгих душа наших ближњих који су напустили овај свет и представили се у Царство небеско. Треба доћи у цркву пре богослужења и упалити свеће а затим стати тихо на место у храму и слушати службу.

КОЈЕ ВРСТЕ СВЕЋА ИМАМО У ЦРКВИ?

Имамо свећице неколико величина. Имамо и велику свећу која се пали за славу, затим на венчању и на крштењу и на опелу.

ОД ЧЕГА СЕ ПРАВИ СВЕЋА?

Свећа се прави од пчелињег воска.

ШТА ПРЕДСТАВЉА СВЕЋА?

Свећа представља вечну божанску светлост. Такође свећа је наш принос – дар љубави за ближње – који приносимо Богу.

ГДЕ КУПУЈЕМО СВЕЋЕ?

Свеће купујемо у цркви.

ШТА ЗНАЧИ ТО ЖРТВА-ПРИНОС?

Жртва или принос значи – нешто што поклањамо тј- приносимо, дајемо Богу са молитвом из љубави првенствено према Богу а затим и нашем ближњем - у знак вере, наде, љубави, поуздана и захвалности према Богу, и каознак љубави за ближње .

ПРЕД КИМ ГОРИ НАША СВЕЋА?

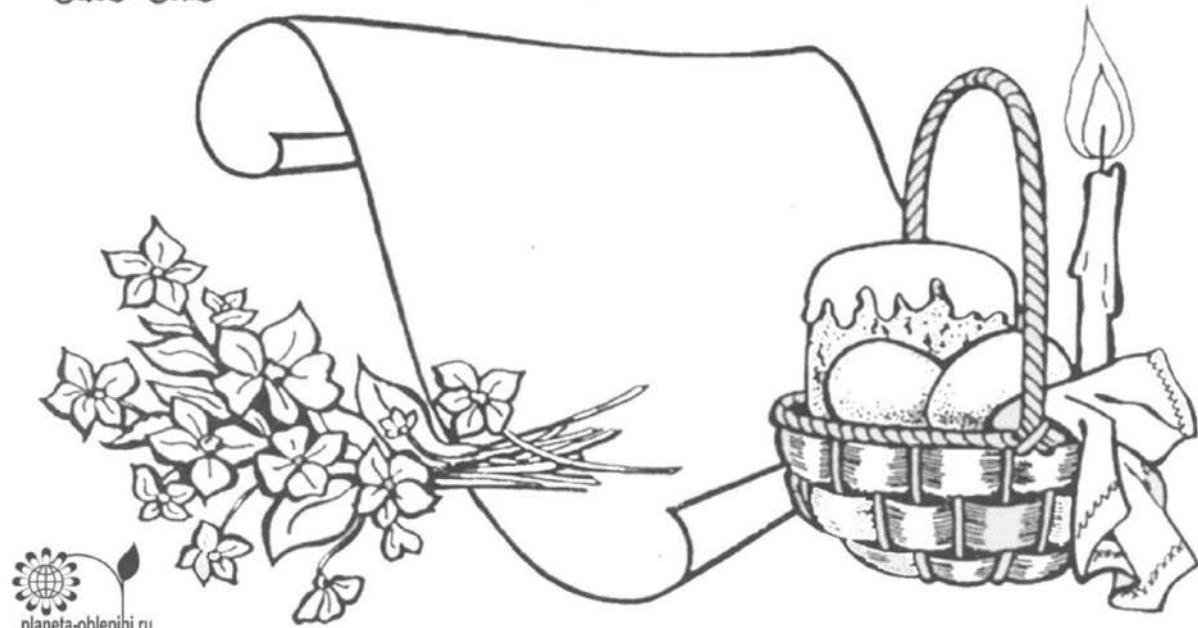
Наша свећа гори пред Богом Живим и Божијим Престолом.

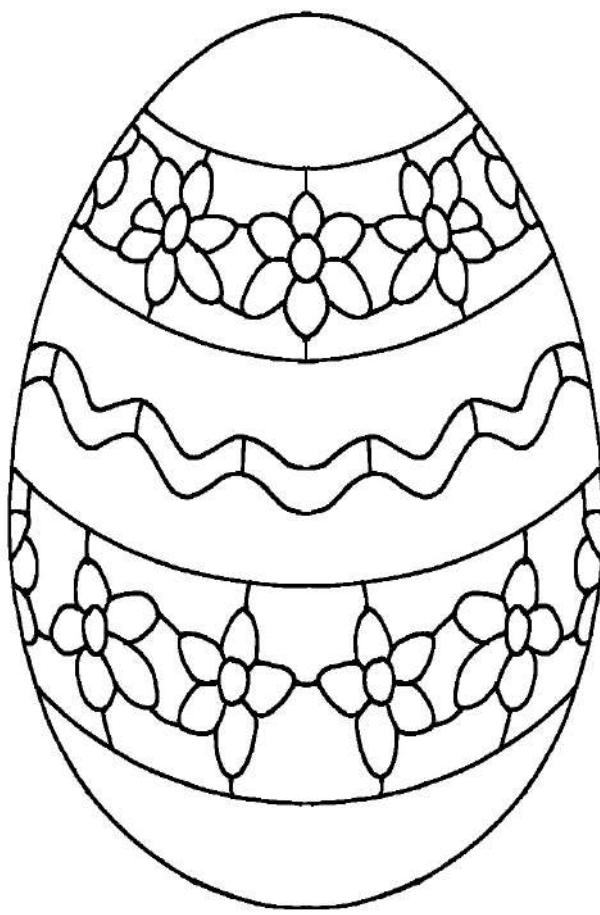
Обоји Вацкршње јаје!

Христосъ Воскресе!

planeta-oblepini.ru

МОЛИТВА ГОСПОДЊА *ОЧЕ НАШ*

Попуни молитву одговарајућим речима.

НЕБЕСИМА СВЕТИ ЦАРСТВО
ВОЉА НА НЕБУ НАСУШНИ
ДУГОВЕ ОПРАШТАМО
ИСКУШЕЊЕ ЗЛОГА

ОЧЕ НАШ, КОЈИ СИ НА _____,
ДА СЕ _____ ИМЕ ТВОЈЕ,
ДА ДОЂЕ _____ ТВОЈЕ,
ДА БУДЕ _____ ТВОЈА НА ЗЕМЉИ КАО И
_____;
ХЛЕБ НАШ _____ ДАЈ НАМ ДАНАС;
И ОПРОСТИ НАМ _____ НАШЕ КАО
ШТО И МИ _____ ДУЖНИЦИМА
СВОЈИМ;
И НЕ УВЕДИ НАС У _____, НО
ИЗБАВИ НАС ОД _____.
АМИН!

Споменик у Славјаносербску, испод фигура је текст на три језика. На српском пише: „Нема светијих веза од братских. Уклесана је и година насељавања Срба 1753.“

Како су Срби насељавали Новорусију

У јесен 1704. послали су Срби из Угарске Пану Божића, команданта Титела, цару Петру Великом да извиди могућност превођења овдашњих Срба у монархији, међу Србима, врбује војнике за подаништво Русије. Није познато какав је био „неколико хусарских пукова“, а руском посланику одговор руске владе, али се зна да је Божић у Бечу наложио да овој акцији пружи пуну примљен за официра и да је заувек остао у Русији.

Маја 1710. послали су граничари из Потиске и Поморишке крајине капетана Богдана Поповића успеха, јер се 1723. одселило из Потисја 459 Срба, цару Петру Великом са молбом да их у рату са Турском не заборави позвати „да и ми пожуримо Малорусији (Украини). службом својом за свога православног цара“.

Петру Великом су добро дошли овакве понуде, јер је иначе настојао да ојача јужну границу Русије, угрожавану од Турака и кримских Татара. Насељавањем Срба у граничном појасу, они би послужили у исте сврхе као и у Аустрији. При томе је Петар полазио од основане претпоставке: Кад српски народ тако верно служи иноплеменом и иноверном владару, тим пре ће служити

једноверног.

А о војничким врлинама Срба, посебно о храбости, сналажљивости и оданости Русији, Петар се већ лично уверио у рату са Турском (1710 -1713), посебно у бици на Пруту (1711) где се нарочито истакао српски одред под командом Јована Албанеза за којега је Захарије Орфелин тврдио да је био пореклом Србин из Подгорице.

Стога је Петар Велики дао Јовану Албанезу „Позивну грамоту“ (1723) да у Хабзбуршкој монархији, међу Србима, врбује војнике за подаништво Русије. Изгледа да је Албанезова акција имала прилично успеха, јер се 1723. одселило из Потисја 459 Срба, а идуће године око 600 и населили се у Малорусији (Украини).

Неколико година касније (1727) од тих досељеника формиран је Српски хусарски пук који је учествовао у рату против Персије. Према Мити Костићу, већ за време царице Ане (1730-1740) међу којима је било и најугледнијих породица, што није остало без утицаја на остале српске супружнице.

Када је у рату за аустријско наслеђе (1741- 1748) доведен у питање опстанак Хабзбуршке монархије, царица Марија Терезија (1740-1780) је била присиљена да попушта угарским сталежима у захтеву да се укине Војна граница и инкорпорира Угарској.

После претеривања Турака преко Саве и Дунава, Потиска и Поморишког граници доиста су изгубиле смисао свог постојања. Стога је на пожунском сабору 1741. (Зак. чл. 18) одређено да се места „која се зову милитарска у бачкој, бодрошкој, чонградској, арадској, чанадској жупанији“ поново подреде надлежности угарских жупанијских власти.

Стога су посебне комисије долазиле у већа места и објашњавале неминовност укидања границе и формирања нове, али у јужним крајевима, према Турској, што је значило да, као граничари, не могу остати у досадашњим местима.

Када је на збору у Араду (1748) генерал Енгесхофен ставио граничаре пред избор да остану „у војничком сталежу“ под условом да се селе у нову границу, или да остану у дотадашњим местима, али као поданици жупанијско спахијских власти, то је изазвало велико огорчење.

„Срби још ни сузу нису отрли“ за браћом и синовима погинулим у ратовима за Аустрију, говорили су граничари генералу, а сада изневерени треба да пређу под власт спахија или да напусте своје домове.

Међутим, узалудни су били такви отпори, а неопозива одлука да се Потиска и Поморишку крајину морају развојачити до 1751. „одјекнула је међу граничарима као звоне на узбуну“. У Бечеју, Чуругу, Надлаку и другим местима, узбуђени граничари одржали су низ протестних зборова на којима је донета судбоносна одлука да се селе у Русију они који нису хтели да потпадну под жупанијску власт нити да иду у нову границу. Тадашњи руски посланик у Бечу, граф Бестужев-Рјумин, предузео је све мере да се омогући сеоба Срба у Русију.

Традиционална схватања о огромној истоверној Русији из које су Срби одавно добијали богослужбене књиге и другу помоћ за цркву и школе, у којој им је нуђена војна служба под повољнијим условима него у Аустрији, врло је примамљиво деловала на прихватање позива за сеобу у Русију.

Прва организована група исељеника из Потисја и Поморишја под вођством граничарског

пуковника Јована Хорвата кренула је у Русију септембра 1751. године. Краји одмор је био у Токaju где је, под видом експозитуре за испоруку вина руском двору, деловала комисија за врбовање исељеника у Русију под руководством руског официра Вишњевског, пореклом Србина из Вишњице код Београда. Хорватова група од 218 људи стигла је у Кијев 10. октобра исте године и ту презимила. До пролећа 1752. овој групи се приклучило још око 1000 накнадно пристиглих досељеника.

Чим је грануло пролеће (1752) почело је насељавање простора у јужној Украјини источно од реке Буга и Сухиње до Дњепра на истоку, а јужно од праве линије која спаја ушће речице Виса у Сухињу и речице Тјасмине у Дњепар, па десном обалом Дњепра до границе са запоришким козацима. У почетку је седиште штаба било у шанцу Крилов на Дњепру, а касније у новоподигнутом тврђави

Јелисаветграду на реци Ингул. Одмах су формирана два пука (коњички и пешадијски): Хорватов хусарски пук и Пандурски пук. Досељеници су са официрима распоређени на роте (чете) из којих ће се развијати нова насеља. Запоседнута област је била војнички организована и назvana је Нова Сербија. Друга бројнија група досељеника из Угарске под вођством потпуковника Јована Шевића и пуковника Рајка Прерадовића стигла је у Кијев у јесен 1752. године.

За нове досељенике било је предвиђено подручје око града Казана у Поволжју, али је генерал Хорват упорно настојао да их насељи у Нову Сербију. Мања група нових досељеника је доиста допловила чамцима низ Дњепар од Кијева до Нове Сербије, али су остали сачекали повратак из Москве Шевића и Прерадовића. Маја 1753. царица Јелисавета је донела указ да се досељеници под Шевићем и Прерадовићем насеље источно од дњепарске пустиње дуж реке Северног Донца и између река Бахмута и Лугана, односно између истоимених утврђења која се налазе поред тих река. Та област је назvana Славеносербија. И у Славеносербији је одмах основано два пука под командом Шевића и Прерадовића, а ускоро је формирано и 15 рота (чета), што значи и толико нових насеља међу којима се истицао Славјаносербск на Доњецу.

У Луганској области прво је основан град генералу Ивану (Јовану) Шевићу, оснивачу Славјаносербск. Мајор Лазар Сабов је 1761. године саградио у том месту православну дрвену цркву посвећену Светом архијакону Стефану. У другој половини 18. века изграђено је и освештано на десетине српских цркава: у Подгорном, Каменом Броду, Вергунки, Хорошијем Јару, Александровки, Макаровом Јару, Желти, Красни Јар, Суходол, Михајловка, Николајевка, Станично-Луганска област, Серебрјанка, Привоље, Горње, Доње, Кримски Брод, Бели, Штеровка, Павловка, Калиновски, Троицки, Аненски, Красни Кут, Кружиловка, Хорвата у Нову Србију, неки су ступили у руску војску, а неколико се вратило у Црну Гору. Многе од тих цркава су страдале од паљења и „Са сузама у очима напуштајући своју

Славеносрбија – мапа

пљачкања јер су биле грађене од дрвета, али је 16 изграђених од камена опстало до данас. Град Славјаносербск је 1861. године добио свој грб. Ту се понајвише очувало српско национално осећање. У градићу постоји општински музеј који својим експонатима доцарава време када су Срби дошли на тај простор. Свесни свог порекла грађани Славјаносербска су подигли и споменик

Далмацију, тражећи хлеба у Русији“ и заштиту од верских злоупотреба, кренула је група далматинских Срба под вођством владике Симеона Кончаревића. У Русију су стигли пешице, за три месеца, октобра 1757, и били распоређени у Хорватов пук у Новој Србији. Владика Симеон се вратио да доведе нову групу досељеника, али у томе није успео и поново се вратио у Русију где је и умро (у Петропавловском манастиру у Кијеву 1769).

За време руско-турског рата 1768-1774. више остварити своје стратешке тежње“ – овладавање група српских граничара из Срема и Баната подунавско-балканским простором. дезертирало је из аустријске војске и пребегло И Нова Сербија и Славеносербија биле су уређене руској војсци у Влашку што су учинили и неки по узору на православни цивили.

Војник Српског хусарског пука 1741. до 1761.

За време руско-турских ратова 1787/88. и 1791/92. пребегло је у Русију, појединачно и групно, известан број српских избеглица и насељио се у приграницном појасу са намером да се после рата врате својим кућама, али су неки тамо заувек остали а неки у Влашкој и Молдавији.

Никада није поуздано утврђено колико се Срба одселило у Русију током XVIII века, али значај ове сеобе није у броју исељеника, него у чињеници да су се Срби, стицајем више околности, појавили истовремено и „као објект и као субјект једне политике“: били су предмет спора између две велике империје, Русије и Аустрије, а обе силе су истовремено у њима виделе и „спону преко које би могле успешно

посебним манифестом 1762. позвала странце да се без икаквог ограничења и где желе насељавају у Русији, што је исто чинило излишним даље постојање посебних српских насеља. Са друге стране, српска насеља нису испунила очекивања руске владе, јер су генерали Хорват, Шевић и Прерадовић за потребе Нove Србије и Славеносербије трошили годишње огромну суму од 700.000 рубаља, а уместо обећаних „многих пукова“, једва су формирали четири пука и то непотпуна. Најзад, та насеља, далеко од матичне земље, без јачег прилива нових досељеника, пре или касније би се утопила у огромну масу истоверног и етнички сродног становништва како се то и дододило Србима у Русији.

У саставу руске војске српске граничарске јединице учествовале су у бројним ратним и другим походима: у седмогодишњем рату (1756-1763), у ратовима против Турске (1768-1774. и 1787- 1791), као и у оружаним интервенцијама у Польској (1764-1768) и Запорошкој сечи (1775). У саставу руске армије која је под командом фелдмаршала Апраксина продрла у Пруску (1757) истакла су се и два српска пука. Заправо, у свим значајнијим биткама током седмогодишњег рата учествовале су и српске јединице укључујући и поход на Берлин (1760) када је привремено и освојен овај град.

Из више разлога српска насеља у Русији нису се могла дugo одржати. Продирање Русије према својим природним границама на Црном и Азовском мору, чинило је излишним посебна војничка насеља у унутрашњости земље. Царица Катарина II (1762-1796) је

Због наведених разлога у Петрограду је одлучено да се укину Нова Србија и Славеносрбија, а као повод да се то спроведе послужила је истрага против генерала Хорвата, оптуженог за многобројна злодела и злоупотребе, што је и доказано. Стога је Хорват лишен чина, сва имовина му је одузета, а он је прогнан на север Русије у Вологду где је и умро.

Нова Србија и Славеносрбија – положај у данашњој Украјини

Указом од марта 1764. Нова Србија је *Приређено из текста Др Лазар Ракића из енциклопедије Catena mundi* реорганизована под именом Новоросијска губернија. Јула исте године то је учињено и са Славеносрбијом која је спојена са »Украјинском линијом« у нову целину под именом Јекатеринска провинција Новоросијске губерније, а 1775. прикључена је Азовској губернији.

Исте године укинута је и Запорошка сеча а тиме и аутономија козака у чему је значајну улогу имао и генерал Петар Текелија због чега је награђен великим поседом у Витебској губернији. Крајем 1784. у Русији су била уведена намесништва. Територија некадашње Нове Србије, Славеносрбије и Запорошке сече ушла је у састав Јекатеринославског намесништва, при чему је источна половина названа Јекатеринославска а западна Вознесенска губернија.

Тропар Васкрса

**ХРИСТОС ВАСКРСЕ ИЗ
МРТВИХ,
СМРЋУ СМРТ УНИШТИ,
И ОНИМА У ГРОБОВИМА
ЖИВОТ ДАРОВА!**

Заједнички излет светосавских школа у Ванкуверу

Српска православна заједница у Ванкуверу је благословена са великим бројем дјеце и у

Ванкуверу постоје двије Српске школе које посластице за дјецу и родитеље.

Обе школе већ деценијама врше просветномисионарску мисију и имају знатан број српске дјеце која похађају наставу. Српска Школа Св. Сава делује при СПЦ Св. Сава и Српска Школа Св. Василије Острошки делује при СПЦ Св. Арханђела Михајла.

У склопу школске наставе школе организују излете ван редовних часова где дјеца имају прилику за дружење и одмор. Ове године са благословом свештеника о. Вука Милишића, обе школе су организовале заједнички излет на планину Сејмур која се налази на крају северног дијела града.

Учитељице Драгана Лекић из Српске школе Св. Саве и Љиљана Тольевић из Српске школе Св. Василија Острошког су у договору са свештеником и родитељима организовале излет на планину и у суботу, 19. фебруара дочекивале

дјецу и родитеље који су стизали на планину. Родитељи и дјеца су провели неколико сати у заједничком дружењу и лијепој атмосфери на чистом планинском ваздуху. Дјеца су била озарена јер смо за њих организовали санкање за мању дјецу и тјубинг за старију дјецу.

Након зимских радости на смијегу, сви смо се окупили око три рођенданске торте јер тог дана кратко смо прославили и три рођендана уз

Љиљана Тольевић

СВЕТОСАВСКА ПРОСЛАВА

30. јануара 2022 г. Српска Школа Св. Василије Острошки је свечано прославила српску славу српског архијереја, просветитеља и учитеља Св. Саву.

Прослава је започела Светом Литургијом коју је служио свештеник Вук Милишић и пре заамовне молитве освећени су славски колач и жито. Уследио је свечани ручак за који су се побринуле српске сестре чланице КСС Косовка Девојка.

Након ручка, ћаци са својим учитељицама Српске школе, су одржали Светосавски Рецитал и отпевали низ пјесмица посвећених Светом Сави. Џеџа су се лијепо припремила и било је дивно слушати њихове звонке гласиће како рецитују и пјевају у славу и част Св. Саве.

Треба сигурно похвалити сву џеџу која су ове године редовно похађала школску наставу и редовно сваке недеље пјевала на Литургији и причешћивала се Светим Тајнама Христовим. Нека их све Господ обаспе великим милошћу својом.

Велико хвала свим учитељицама Српске школе које су се максимално труде да школска настава као и одржани светосавски програм буду на високом нивоу. Такође смо веома захвални родитељима који истрајно доводе џеџу да уче српски језик и да уче о својој вјери, култури, књижевности и традицији.

Овом приликом све вас позивамо да нам се придружите на прослави Школске славе Св. Василија Острошког која ће бити на сам празник **12. маја**. Прослава ће започети Вечерњим богослужењем у 18:00 а затим ће уследити вечера и пригодан славски програм у коме ће учествовати наши ћаци као и специјални гости гуслар Ђорђе Копривица и глумац Бранко Бабовић. Улазнице можете поручити код Весне на телефоне **604-431-9000** или мобилни **604-780-4381**.

ДУХОВНЕ ПОУКЕ СВЕТИХ ОТАЦА

Догађа се да сатана у твом срцу разговара са тобом: „Погледај колико си тога рђавог учинио; погледај каквом је махнитошћу испуњена твоја душа, колико си обремењен греховима да не можеш више да се спасеш“. Он ово чини да би те бацио у очајање, јер му је мрско твоје покажање. Наиме, чим кроз преступ уђе грех, он истог тренутка почиње да разговара са твојом душом као човек са човеком. Ти му, пак, одговори: „У Писму имам Господња сведочанства: „Није ми мило да умре безбожник (грешник), него да се врати грешник са свога пута и да буде жив“ (Језек. 33, 11). Он је због тога и сишао да би спасао грешне, васкрсао мртве, оживео обамрле, просветио оне што су у тами“.

Свети Макарије Велики

Рекао је један духовник из манастира Светог Саве Освећеног: Браћо, три су главне врлине: Љубав, уздржливост и молитва. Но, од тога трога, и од свега осталога, љубав је најважнија. Ако је страх Божји корен духовног живота, љубав је плод.

Љубав према ближњима показује се и у радовању туђој радости. Златоуст негде каже, да више има међу људима сажаљења него сарадости, то јест: Људи чешће и лакше узимају учешћа у туђој жалости него у туђој радости. Узрок томе је завист. А завист је сатански усев, који ако се не ишчупа у почетку, затрује и упропасти сву душу човекову. Љубав је огањ, који сагорева завист. И ничим се завист не може сагорети ни искоренити осим љубављу.

Живела два старца у суседству. Имали су братску љубав међу собом. Па слушајући о свађи људи међу људима, чудили су се како то да људи не могу да живе у љубави. Хајде и ми да се завадимо! - рекну они један другом, да би видели какви су људи у свађи. Ставе један лонац преда се, па један рекне: Ово је мој лонац, а не твој! Други одговори: Није твој, него мој. Тако понове те речи по неколико пута, док ће један рећи: Па кад је твој лонац, ето, узми га нека је твој! И обојица се засмеју и продуже животи у братској љубави не могући никако појмити зашто се људи свађају око пролазних ствари, кад су браћа и кад је љубав боља и кориснија од свађе.

Ниједан подвиг не може бити велик, ако не доноси корист другима.

Св. Јован Хризостом

По природи људско срце је чисто, меко, топло; али када страсти (грешне навике) продру унутра, оно постаје хладније, тврђе и тамније. Као млеко када се укисели те постаје, гушће, мање течно, лажи (преваре) отврндињавају срце, његов нормални проток смирења је оштећен поквареношћу и злобом. Са грехом унутар себе и лажама (преварама) око себе, верник је још више убеђен у држање Божијих заповести, јер у њима он налази подршку против његових сопствених грехова и одмор од напада злих људи. *Св. Теофан Затворник*

Pascha, 2022

"Do not be afraid, I am the First and the Last and the Living;
and I was dead and here I am alive forever"
(Rev. 1: 17-18)

This is how the writer of the prophetic book, His beloved disciple St. John the Theologian describes the appearance of the Risen Christ. Here is the hope for all of us who call ourselves by His name (Acts 11:26; 1 Peter 4:16) that even though we die, we will live in another life and be resurrected at the end of this world. He, as the Son of God and the Savior of the world, should be first in all things (Col. 1:18; I Cor. 15:23). He opened the door of the Kingdom of Heaven to us that no one can close anymore. Our greatest joy is that we will live with Him forever. The promise of our life is His life and the promise of our resurrection is His resurrection (I Cor. 15:22). For, as one of our great theologians said: "First of all, Pascha has a universal significance. Because with His resurrection, the Godman solved the main problem of the human being: the problem of death. And thus it is also with life.... With the Resurrection, the Godman injected the serum of immortality into human nature and proclaimed people to be immortals".

We should be aware at all times and grateful for the immeasurable love of God the Father who gave us His Son so that whoever believes in Him should not perish but have everlasting life (John 3:16). And when He gave Him as a gift to us, He gave us all the gifts along with Him. And that gift, the greatest gift of the Son of God to us, His Resurrection, we do not celebrate once a year, like other holidays, but every Sunday of the year. And that is because it is the "Feast of Feasts and celebration of celebrations." In the second century after Christ, the great Christian writer Clement of Alexandria said that a true believer, fulfilling the commandment of the Gospel, makes every day a day of the Lord, because he distances himself from evil thoughts and receives good thoughts by celebrating the Resurrection of the Lord. And that Holy Father's thought has remained and will always remain relevant in Orthodoxy. Because of that, St. Seraphim of Sarov greeted everyone he met: Christ is risen, my joy!

Dear brothers and sisters,

The world has been battling the Covid-19 pandemic for more than two years. Many have lost their mother and father, brother or sister, husband or wife, godfather or friend prematurely. And it hasn't calmed down yet. Let us also mention our brothers in the long-suffering Kosovo and Metohija, who have been enduring persecution and suffering for decades in the face of worldly powers.

And many laid down their lives to defend the cradle of Serbia. We remember the pogrom that happened 18 years ago. May our Lord, who has power over life and death, grant His eternal Kingdom to the dead, and may He wipe away every tear from the eyes of the living (Rev. 7:17).

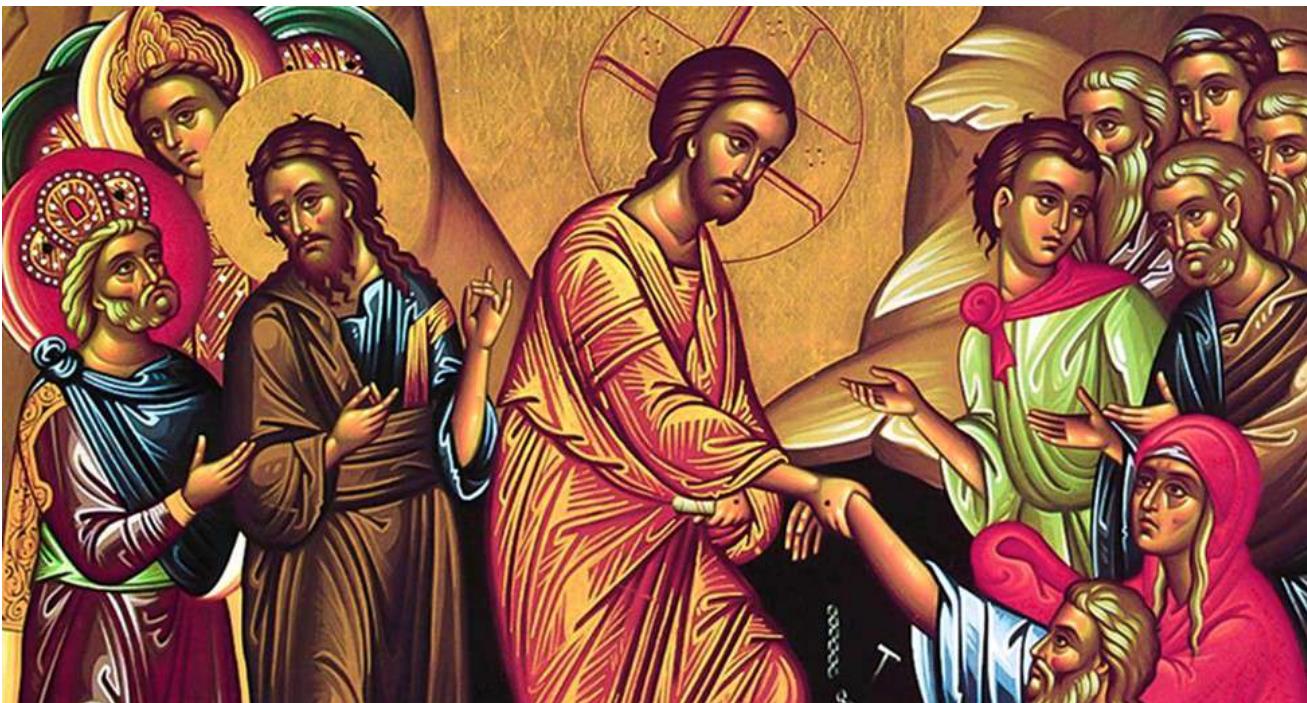
These days, however, there have been war temptations, not only on our kindred but on the whole of Orthodoxy, and even the whole world. Someone managed to sow the seeds of hatred among the brothers. First of all, the father of lies (John 8:44; Matthew 13: 31-32, 36-39), and then those who stick to the old proven adage: *Divide et impera- Divide and conquer!* Therefore, let us pray daily to our Lord Jesus Christ, the God of peace (Ephesians 2: 14-17; Thess. 5:23), to bring His peace and love among our Orthodox brothers, Russians and Ukrainians, and to deliver us all from temptation, visible and invisible enemies. Let us not forget that all that is happening to us is due to our sins, as it happened to the chosen people (Deut. 28). But we believe the words of St. Paul the Apostle: "No temptation has overtaken you except such as is common to man; but God is faithful, who will not allow you to be tempted beyond what you are able, but with the temptation will also make the way of escape, that you may be able to bear it." (I Cor. 10:13).

Despite all these troubles, let us exclaim with the Holy Prophet: "This is the day the Lord has made; we will rejoice and be glad in it" (Ps. 118:24). We are grateful to you, dear brothers and sisters, for selflessly donating from the heart to our Diocese, the monastery and its churches, as well as to all those who needed help. May the Risen Lord return to you in His eternal goodness.

Finally, I greet you all from the bottom of my heart with the happiest greeting:

CHRIST IS RISEN! TRULY HE IS RISEN!

Your intercessor before the Risen Lord Jesus Christ,

Great and Holy Pascha

On the Great and Holy Feast of Pascha, Orthodox Christians celebrate the life-giving Resurrection of our Lord and Savior Jesus Christ. This feast of feasts is the most significant day in the life of the Church. It is a celebration of the defeat of death, as neither death itself nor the power of the grave could hold our Savior captive. In this victory that came through the Cross, Christ broke the bondage of sin, and through faith offers us restoration, transformation, and eternal life.

Commemoration of The Great and Holy Feast of Pascha

Holy Week comes to an end at sunset of Great and Holy Saturday, as the Church prepares to celebrate her most ancient and preeminent festival, Pascha, the feast of feasts. The time of preparation will give way to a time of fulfillment. The glorious and resplendent light emanating from the empty Tomb will dispel the darkness. Christ, risen from the dead, cracks the fortress of death and takes "captivity captive" (Psalm 67:19). All the limitations of our createdness are torn asunder. Death is swallowed up in victory and life is

liberated. "For as by a man came death, by a man came also the resurrection of the dead. For as in Adam all die, so also in Christ shall all be made alive" (I Corinthians 15:21-22). Pascha is the dawn of the new and unending day. The Resurrection constitutes the most radical and decisive deliverance of humankind.

The Resurrection of Jesus Christ is the fundamental truth and absolute fact of the Christian faith. It is the central experience and essential kerygma of the Church. It confirms the authenticity of Christ's remarkable earthly life and vindicates the truth of His teaching. It seals all His redemptive work: His life, the model of a holy life; His compelling and unique teaching; His extraordinary works; and His awesome, life-creating death. Christ's Resurrection is the guarantee of our salvation. Together with His Ascension it brings to perfection God's union with us for all eternity.

The Resurrection made possible the miracle of the Church, which in every age and generation proclaims and affirms "God's plan for the universe, the ultimate divinization of man and the created order." The profound experience of and the unshakable belief in the risen Lord enabled the Apostles to evangelize the world and empowered the Church to overcome paganism .

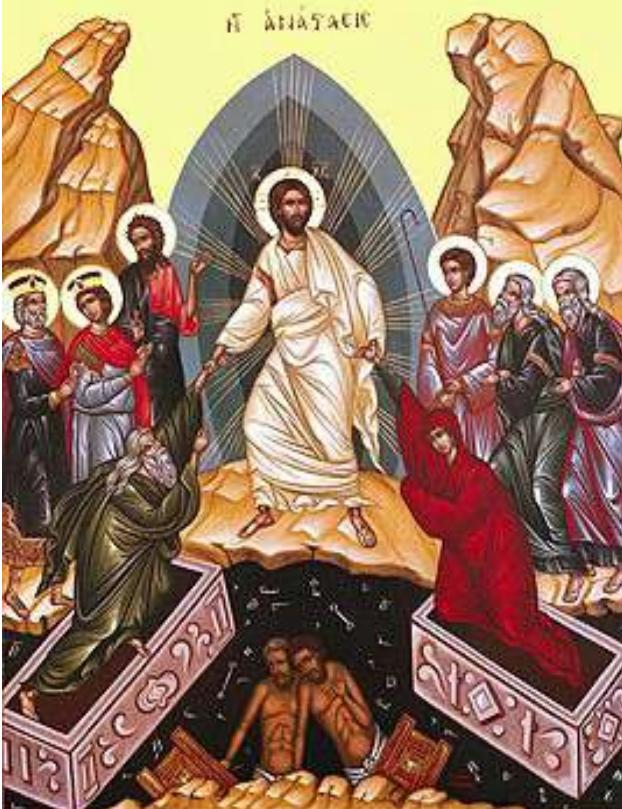
The Resurrection discloses the indestructible power and inscrutable wisdom of God. It disposes of the illusory myths and belief systems by which people, bereft of divine knowledge, strain to affirm the meaning and purpose of their existence. Christ, risen and glorified, releases humanity from the delusions of idolatry. In Him grave-bound humanity discovers and is filled with incomparable hope. The Resurrection bestows illumination, energizes souls, brings forgiveness, transfigures lives, creates saints, and gives joy.

The Resurrection has not yet abolished the reality of death. But it has revealed its powerlessness (Hebrews 2:14-15). We continue to abide as a result of the Fall. Our bodies decay and fall away. "God allows death to exist but turns it against corruption and its cause, sin, and sets a boundary both to corruption and sin." Thus, physical death does not destroy our life of communion with God. Rather, we move from death to life - from this fallen world to God's reign.

Icon of the Commemoration of Great and Holy Pascha

One of the most symbolic of the Festal Icons of the Orthodox Church is that of the Holy Resurrection. In the center of this radiant event is Christ pulling Adam and Eve up from their tombs. The gates of the Realm of Death are broken and thrown down. Death, personified in human form is defeated, and bound hand and foot at the bottom of the scene. We recall the joyous words of St. Paul: "O death, where is thy sting? O grave, where is thy victory?" (1 Corinthians 15:55)

In the background stands the host of the departed, so numerous they can not be depicted. Among them in the front of the multitude are some of the righteous dead, though now invigorated by the Resurrection. King David and his son Solomon are seen on the left

wearing crowns. Near the center is Saint John the Baptist. On the other side is Abel, the son of Adam and the first man to ever die. He wears a shepherds robe and has a cane. Many Icons of this subject depict large crowds with a few other recognizable prophets.

Orthodox Celebration of Pascha

Before midnight on Saturday evening, the Odes of Lamentation of the previous day are repeated. The Orthros of the Resurrection begins in complete darkness. The priest takes light from the vigil light and gives it to the faithful, who are holding candles. The

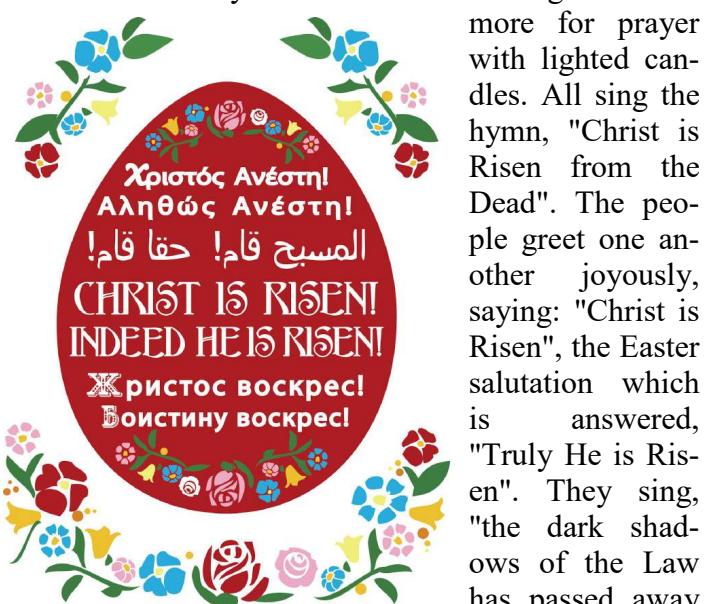
priest sings: "Come ye and receive light from the unwaning light, and glorify Christ, who arose from the dead", and all the people join him in singing this hymn again and again. From this moment, every Christian holds the Easter candle as a symbol of his vivid, deep faith in the Resurrection of Jesus Christ as Savior. In many churches the priest leads the people outside the church, where he reads the Gospel which refers to the Angels statement: "He is Risen; He is not here," (Mark 16:1-8).

Then comes the breathless moment as the people wait for the priest to start the hymn of Resurrection, which they join him in singing, repeatedly: "Christ has Risen from the dead, by death trampling upon Death, and has bestowed life upon those in the tombs".

From this moment the entire service takes on a joyous Easter atmosphere. The hymns of the Odes and Praises of Resurrection which follow are of superb meaning and expression. The people confess, "It is the Day of Resurrection, let us be glorious, let us embrace one another and speak to those that hate us; let us forgive all things and so let us cry, Christ has arisen from the dead". By this hymn they admit that love of one's fellowman is the solid foundation of the faith in the Resurrection of Christ.

The Divine Liturgy of Saint John Chrysostom is then officiated. At the end of the Liturgy, a part of the marvelous festival sermon of Saint Chrysostom is read, which calls upon the people to "Take part in this fair and radiant festival. Let no one be fearful of death, for the death of the Savior has set us free . . . O Death, where is thy sting? O Hades, where is Thy victory? Christ is Risen and Thou art overthrown. To Him be glory and power from all ages to all ages." The Scripture readings for the Divine Liturgy are: Acts 1:1-8 and John 1:1-17.

On Easter Sunday afternoon the faithful gather once more for prayer with lighted candles. All sing the hymn, "Christ is Risen from the Dead". The people greet one another joyously, saying: "Christ is Risen", the Easter salutation which is answered,

"Truly He is Risen". They sing, "the dark shadows of the Law has passed away by the coming of grace", and standing in exaltation they exclaim, "Who is so great a God as our God?"

The Gospel according to John (20:19-25) is read in various languages, proclaiming the Good News of Resurrection all over the universe without discrimination. The fruit of faith in the Resurrection of the Lord is love in His Name; therefore, this day is called "Sunday of Agape" (love feast), a day dedicated to Christian principles, especially to forgiveness and charity.

At this time, Christians seek to end misunderstanding and arguments among those whom they may be at odds. Apostle Paul firmly interprets the Resurrection of Christ, saying: "If Christ has not been raised, then our preaching is in vain and your faith is in vain" (1 Corinthians 15:14). The Church also states in its Creed, "The Third day He rose again."

Become a Serbian Day Sponsor

We would like to take this opportunity to invite you to participate as a sponsor in the National Music and Dance Ethno Festival "Serbian Days" on June 4th and 5th 2022, organized by the Serbian Orthodox Church St. Archangel Michael at 7837 Canada Way, Burnaby.

This event, with expected attendance of 5000 people during the two days, will give you great exposure to local Serbian and Burnaby communities. On June 4th and 5th dance and music ensembles representing different countries will perform for the visitors of the Festival. Food is served outdoors, sweets and beverages are served inside the hall every day from noon till late evening hours, while the cultural program takes place on the stage in our ballroom.

We would like to ask you to help us successfully organize Serbian Days by donating to the Church. Serbian Orthodox Church of St. Archangel Michael is a non-profit organization and your donation is tax-deductible. Your support would be greatly appreciated and acknowledged at the Festival inside the ballroom on printed posters, on our internal electronic advertisement board and our website www.starhangelmihailo.com <http://www.starhangelmihailo.com/sponsori-srbskih-dana-2022/>

Thank you for your time and consideration,

Serbian Orthodox Church of St. Archangel Michael

Contact us for the sponsorship or the opportunity to promote your business at our festival at affordable prices.

Ljiljana
Tel # 778-991-4598

The Inseparable Union of Dogma and Ethos & How Christianity is a Kingdom and Not a Religion

When we talk about theosis, being God-like, becoming one with Christ, it means that we enter the life of God which is the very desire of the Creator before all ages. That is why there is a vast difference between Christianity and the average religion. Unfortunately, today most of us live Christianity as a religion and not as a kingdom, and this presents a number of problematic consequences. First, we have separated ethics from doctrine, or the faith from the lifestyle, thereby reducing our faith to a sense of duty. Moreover, today there are people completely unchurched, not even Christians, who in some cases seek wisdom from the gospel. They may be Buddhists, spiritists, Masons, or agnostics, and still call upon and utilize the moral teachings of the gospel. These people consider Christianity to be a religion with good morality. They think that morality

Is it any wonder Christianity that today does not attract many converts, since it is presented as a religion of rules, regulations and a performance of duty? Today's man hates and despises the idea of duty. He is on duty enough with his work and with all his preoccupations. People also try to separate worship from their lifestyle. Some people think, "Well, I go to church Sunday morning; I give my morning to God; at nighttime I have the freedom to enjoy any entertainment I want." In doing this, we fall into the area of superficial worship.

is the central core of Christianity. By doing this, however, we separate and divorce the doctrine from morals.

We often hear women say that their husband who does not attend church is a better Christian than they

are. They go on to say that their husband is gentler, calmer, more patient, less angry, and keeps the commandments. The men even point out to their wife, who does attend church regularly, how much nicer they themselves are. After the husband repeats this often enough, the wife, when she is not aware of correct Orthodox *praxis* (practice) agrees with him. She even advertises the goodness of her husband or her children. "Oh, my children are the best; they really love God. The only thing is that they never step inside a church, but they love Jesus." Now, the issue is not if people are good, better, or excellent. There is no salvation under these circumstances. The wife cannot go to church in place of her husband. We often hear, "Mom goes to church often enough for all of us." Well, this is problematic because it separates doctrine from morality and reduces Christianity to a sense of religious duty.

38

Our heart and our mind are not really involved. We are simply going through the motions. The motions are necessary but, once inside, I must concentrate on the substance because my life is separated from it. Then I will be left with a shell. Then I will say, "I must go to church because my mother went to church. I must light my candle, and I must do these things," and so on. Then I end up being a superficial worshipper through the motions without understanding the essence of these things.

Christianity does not exist to take a stand above the religions but to make disciples of all nations. True Christianity does not say, "Well, there is something good in every religion." No, the truth is that all the religions of these forms and motions is what we need to get at. Now, if I do not discover the substance because my life is separated from it. Don't tell me that Buddhism is not the work then I will be left with a shell. Then I will say, "I must go to church before Christ and he had an excuse. However, now that the Light came into the world, isn't it a shame for these Eastern peoples to live in darkness? What is worse than this? It is a great and miserable shame for baptized Orthodox Christians in Europe and in the West to become Buddhists, to leave Orthodoxy for Eastern philosophy. Christ came to save the lost sheep and to destroy the machinations and deceptions of the demons.

The second setback stemming from reducing Christianity to a religion instead of a kingdom is syncretism, or the tendency to compare Christianity with religions even though we know Christianity as a higher and better form of faith. It is a mistake to compare our faith with other forms of faith. For example, when a young man begins to look at Buddhism, we try to convince him that Christianity is a much better religion, much better than Buddhism or Islam. It becomes a serious mistake the minute we begin to say Christianity is better. We cannot compare. There is no comparison. All the things offered by religions do not free us, nor do they save us. They are all of *this world*; they are products of human imagination and of the human intellect.

The Lord used very strong language regarding this, *All who came before me are thieves and robbers* (John 10:8) - all of them! He did not make any distinctions or any exceptions. He did not say, "Oh, the philosophy of Plato was valuable and nice." Or "Buddhism and Confucianism have some wise sayings. They may not be perfect, but they have some wonderful teachings." Or "Yoga and Tai Chi are helpful spiritual exercises," Or "TM (Transcendental Meditation) can be of some help." This type of thinking is very far from the Truth of Christ.

Everyone, everyone that came before me are thieves and robbers. What did they steal? What did they rob? They stole the human soul, which is a possession of the living and true God, and whose place is in the Kingdom of God. This is Christianity! Consider the vision of Nebuchadnezzar, who saw a great statue with bands of various materials: gold, silver, copper, iron, and clay. These bonds are the kingdoms of the earth and religions of the earth as well. Daniel saw a rock cut not by human hand from an unhewn mountain. In the Akathist Hymn to the Theotokos one of the Salutations is, "Rejoice, unhewn mountain." The Most Holy Theotokos is this unhewn mountain in the vision of Daniel. The unhewn rock signifies the virgin birth, and this rock is Christ.

This is how Daniel interpreted this dream of Nebuchadnezzar. A self-propelled rock (Christ) landed at the feet of this statue; He pulverized the statue and turned it to dust. The dust was blown by the wind, and the statue was nowhere to be found. This is Christianity. It did not come to travel and journey along with the other religions or to seek happiness with them here on earth. It came to dissolve the false faiths once and for all. Now, after acknowledging all these truths, all these correct positions of Christianity, how can we compare Christianity to religions? How can we possibly compare it with the false religions of this age? How can we talk about syncretism? Christianity is a kingdom and an inheritance.

-Elder Athanasios Mitilinaios (+2006), Lesson 7, Revelation: The Seven Golden Lampstand, p. 94-97

On Fasting

Fasting consists not only in eating rarely, but also in eating little; and not in eating once a day, but also in not eating very much. Unreasonable is the faster who waits for a given hour, and at the hour of trapeza gives himself over to insatiable eating. In both body and mind, our reasoning mind should watch that it not choose between tasty repasts and those that are not tasty. That is what animals do, but it is not praiseworthy in a rational human. We refuse pleasant foods in order to humble the warring members of the flesh and give freedom to the actions of the spirit. A true fast consists not only in exhausting the flesh, but also in giving away to the hungry that piece of bread you would have liked to eat. *Blessed are the hungry, for they shall be filled* (Matt. 5:6).

Our Teacher of asceticism and Savior, the Lord Jesus Christ, before beginning the *podvig* of redeeming mankind, strengthened Himself with a prolonged fast. And all laborers in asceticism, before beginning to work for the Lord, armed themselves with fasting and never stepped upon the way of the cross without the work of fasting. They measured their successes in asceticism by their success in fasting.

Holy people did not begin a strict fast suddenly; they gradually, little-by-little made themselves capable of being satisfied with the poorest foods. In accustoming his disciple Dositheus to fasting, St. Dorotheus gradually took his food away from him in small portions, so that from four pounds his daily intake decreased finally to eight lots [3.6 oz.] of bread. Moreover those holy fasters were amazingly foreign to feebleness, but were always hale, strong, and ready for work. They rarely got sick, and their lives lasted extremely long. To the measure that the faster's flesh becomes subtle and light, spiritual life reaches perfection and reveals itself in wondrous manifestations. Then the spirit performs its works in an as if bodiless body. The outward senses simply close off, and the mind, which has renounced the world, is exalted to heaven and is entirely immersed in contemplation of the spiritual world.

However, not all can place a strict rule of abstinence in all things on themselves, or deprive themselves of everything that might serve to ease infirmities. *He that is able to receive it, let him receive it* (Matt. 19:12).

Only foods taken each that by strength, would befriend and the soul in virtue. wise it can

that with an exhausted body, the spirit becomes weak. On Fridays and Wednesdays, especially in the four Fasts, according the example of the fathers, take food only once a day—and an angel of the Lord will cleave to you.

HEAD COVERING IN THE CHURCH

those should be day so gathering the body come the helper to perfect Other happen

The sexual revolution in America led to the deterioration of a beautiful, ancient practice in the Church: Orthodox Christian women covering their heads during worship. Many in our society see this practice as sexist and oppressive. Others say there is no scriptural basis for it, or they claim the verses mentioning head coverings should be interpreted differently. In this ultimate guide, we tell you everything you need to know about this pious custom.

SCRIPTURAL BASIS FOR HEAD COVERINGS

The main passage involving head coverings in Scripture is 1 Corinthians 11:2-16. In this letter to Corinth, St. Paul speaks to a number of problems occurring in their church community. The letter contains several sections, which he uses to discuss seven major issues with his spiritual children:

- Factionalism (1:10 – 3:23)
- Civil lawsuits (4:1-21; 6:1-8)
- Sexual immorality (5:1-13 – 6:9 – 7:40)
- Meat sacrificed to idols (8:1 – 9:27)
- Eucharistic theology and practice (10:1 – 11:34)
- Spiritual gifts (12:1 – 14:40)
- Resurrection life (15:1 – 16:24)
-

The passage in question falls under the third to last category: Eucharistic theology and practice. This tells us we are dealing with **worship specifically**, rather than other aspects of everyday life. This is a key distinction, as it differentiates Orthodoxy from Islam, which requires women cover their heads (and in some cases, everything but their eyes) at all times when in public.

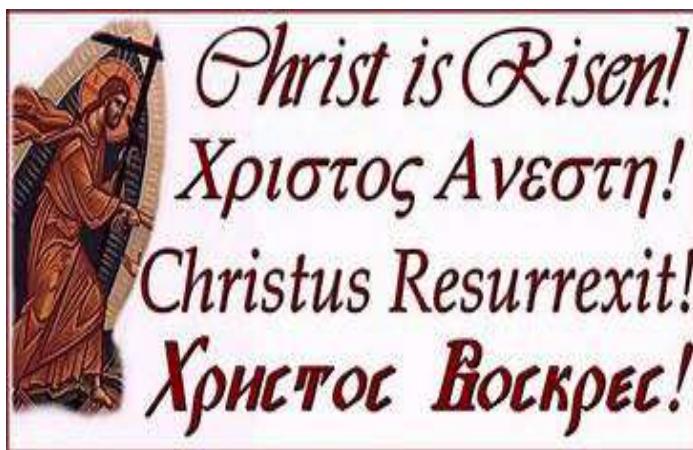
On Guarding the Mind

We should ceaselessly guard our hearts from indecent thoughts and impressions, according to the words of the Proverbs: *Keep thy heart with all diligence; for out of it are the issues of life* (Prov. 4:23).

From the diligent guarding of the heart, purity is born in it, which makes it possible to see the Lord, as eternal truth assures us: *Blessed are the pure in heart, for they shall see God* (Matt. 5:8).

We should not bring out what is best in the heart to the surface, for what has been gathered remains safe from seen and unseen enemies only when it is guarded like a treasure in the depths of the heart. Do not reveal the secrets of your heart to everyone.

St. Seraphim of Sarov
Translation by Nun Cornelia (Rees)

Naturally, an Orthodox woman can choose to wear a veil in public if that is her desire; however, the Faith does not require this, nor is it enforced in the way we see in Islam.. Now let's take a look at the passage itself and examine it more closely.

WHAT DOES ST. PAUL MEAN?

In 1 Corinthians 11:2, St. Paul clearly exhorts the people to follow the traditions (oral *and* written) he passed down to them. A woman covering her head is one of these traditions, which was also an accepted Jewish practice throughout the Old Testament (Numbers 5:18; Genesis 24:64-65). It carried over into Christian tradition, as we can see in St. Paul's letter, the writings of the Church Fathers, and in our iconography (more on these last two in a bit!).

Modern feminism will try to demean the Orthodox Christian practice of women covering their heads. It will call it insulting and oppressive. In reality, though, requesting this of a woman is an incredible compliment. Early Christian women **chose** to submit themselves to the Church and not allow their beauty to distract others during worship. St. Paul writes that this form of piety brings honor upon a woman, as her hair is "a glory to her." Covering the thing that brings her glory in the presence of God is an act of submission and humility before Him. Any woman who submits to God in this way truly is a shining example to those around her.

EVIDENCE FOR CHRISTIAN HEAD COVERINGS IN THE EARLY CHURCH

During the days of the ancient Church, Christian head coverings among Orthodox women was a unanimous practice. Multiple Fathers of the Church mention this practice in their writings, including Tertullian of Carthage, Clement of Alexandria, Hippolytus of Rome, John Chrysostom, and Augustine of Hippo, among others.

TERTULLIAN OF CARTHAGE

Tertullian of Carthage (150-220 A.D.) contributed much to Orthodoxy with his early writings. Nearly one-hundred fifty years after St. Paul's letter, he writes of the Corinthian church still using head coverings. He tells us: "*So, too, did the Corinthians themselves understand. In fact, at this day the Corinthians do veil their virgins. What the apostles taught, their disciples approve.*"

CLEMENT OF ALEXANDRIA

Clement of Alexandria (150-215 A.D.) was an early theologian in the Church, whose lasting impact was attempting to unite Greek pagan philosophy with Christianity. He writes, "*Woman and man are to go to church decently attired...for this is the wish of the Word, since it is becoming for her to pray veiled.*"

HIPPOLYTUS OF ROME

Much is not known about the identity of Hippolytus of Rome (170-235 A.D.). However, his writings place him in incredibly high esteem among the ranks of the Fathers. In *The Apostolic Tradition*, a work ascribed to Hippolytus, he says: "*And let all women have their heads covered with an opaque cloth...*"

JOHN CHRYSOSTOM

A vital leader in the ancient Church, St. John Chrysostom (347–407 A.D.), writes, "...*the business of whether to cover one's head was legislated by nature. When I say "nature," I mean "God." For he is the one who created nature. Take note, therefore, what great harm comes from overturning these boundaries! And don't tell me that this is a small sin.*"^[4] In a sermon during the Feast of the Ascension, he further asserts, "*The angels are present here . . . Open the eyes of faith and look upon this sight. For if the very air is filled with angels, how much more so the Church! . . . Hear the Apostle teaching this, when he bids the women to cover their heads with a veil because of the presence of the angels.*"

AUGUSTINE OF HIPPO

Augustine of Hippo (354–430), whose writings greatly influenced the development of the Western church, writes about hair coverings as well. He writes, "*It is not becoming, even in married women, to uncover their hair, since the apostle commands women to keep their heads covered.*"

We could spend hours pouring over quotes from the Church Fathers, but for the sake of brevity, we will stop there, and look now toward the Christian head covering and its prominence in Orthodox iconography.

HEAD COVERINGS IN ICONOGRAPHY

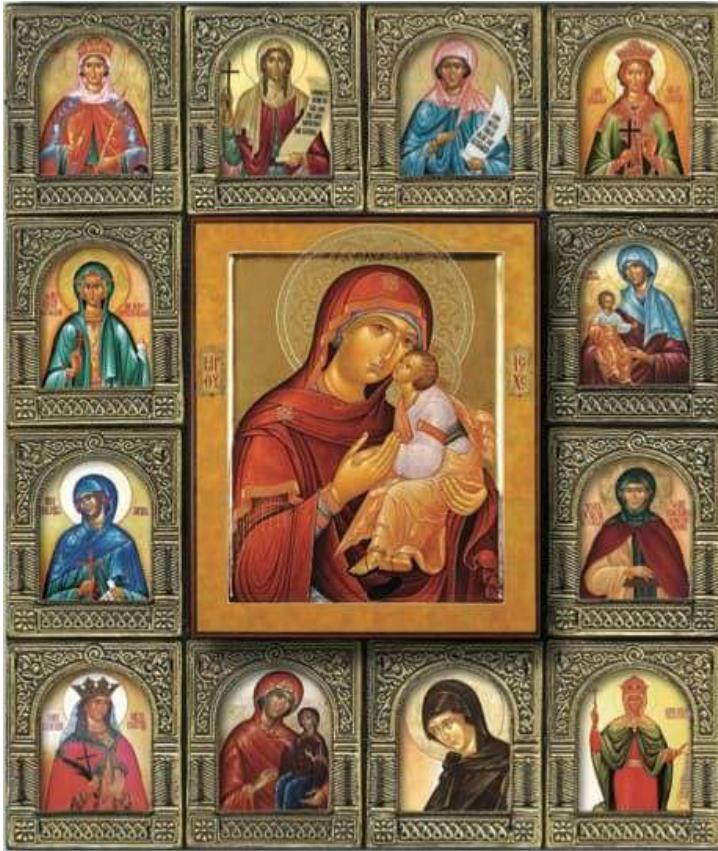
We use icons as visual guides to the Faith. They teach us about the lives of Christians who have come before us, and about the life of Christ Himself. They also teach us about piety and modesty.

Orthodox icons almost always depict Christian women wearing a head covering. You would be hard-pressed to find a female saint in the Orthodox tradition who is not wearing a head covering. Even the Blessed Theotokos, the Mother of God, wears a head covering. Who better to serve as an example to women than the Mother of all Christians?

Notice that every female saint in this icon wears some sort of head covering.

The only two women without head coverings in their icons are St. Mary of Egypt and Eve, the first mother. The former did not wear a head covering in her icon because the clothes she took with her to the desert disintegrated into rags. She had only the cloak St. Zosimas brought to her. And the latter, Eve, is depicted either with fig leaves or garments of skin, because it was until she ate of the fruit that she remained “naked and unashamed” with Adam in Paradise. Aside from these two women, if there are any other examples, they are extremely rare. And they are most likely aberrations from iconographic tradition.

is an ancient practice in the Christian Church, one that has fallen into disuse, especially in the West. Note that there may be other secondary reasons why women choose to wear head coverings and that these differ from person to person.

For example, some women wear them to help themselves or others focus more on prayer – in other words, they dress a certain way out of modesty. Others may decide to wear them to express their respect for a sacred space and their desire to be different from the secular world around them. Naturally, women can express all of these things without wearing a head covering or veil. But many women choose to express these things through the very wearing of a head covering.

Ultimately, in America, most jurisdictions in the Orthodox Church leave the woman to decide whether to cover her head. Over the last several years, many more women in Orthodox churches (and even Cath-

olic and Protestant churches) have started veiling during worship. In a world that insists on tossing Christianity and its treasured values by the wayside, we are eager to connect with the ancient roots of the Christian Church in every way possible!

Source:

Antiochian Orthodox Archdiocese of North America

WHY DO SOME ORTHODOX CHRISTIAN WOMEN COVER THEIR HEADS DURING WORSHIP?

The primary reason Orthodox Christian women choose to wear head coverings during worship is to adhere to the Holy Tradition of the Orthodox Church. After all, women covering their heads during worship

Српски Дани

Serbian Days

JUNE 4 & 5

- SERBIAN FOOD &
- ROAST MEAT SALES
- SERBIAN SWEETS
- LIVE MUSIC & ENTERTAINMENT

Become a Sponsor

KIDS' FUN PROGRAM &
PERFORMANCES
WITH SPECIAL GUEST

- SOCCER

TOURNAMENTS - SOCCER CLUBS

Team Registrations:

Mladen Ljumovic 778-891-6559

- MOTO-RIDE -

ST. ARCHANGEL MICHAEL SERBIAN CHURCH
7837 CANADA WAY | BURNABY, B.C.

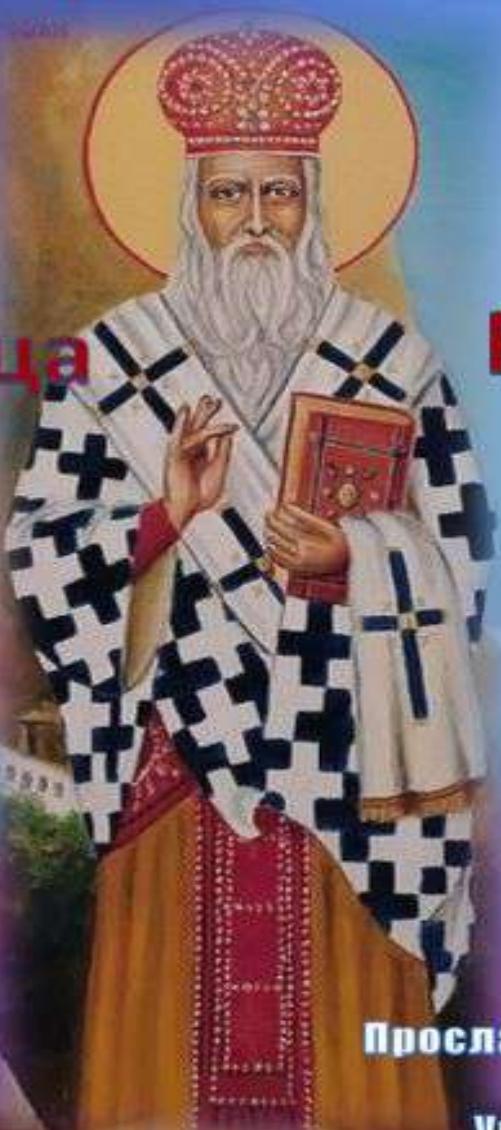
Прослава Празника Св.Василија Острошког

СПЕЦИЈАЛНИ
ГОСТИ

ГУСЛАР

Ђорђије
Копривица

ГЛУМАЦ

Бранко
Бабовић

Мај 12. 2022
почетак: 19:00

7837 Canada way
Burnaby

Свечана сала СПЦ

УЛАЗ: \$40

Прослава школске славе
Богата Вечера

Умјетнички програм

Музика

Драган Петровић

ИНФОРМАЦИЈЕ И РЕЗЕРВАЦИЈЕ:

Весна:

604-431-9000
сеп 604-780-4381

Святой

Князь
Лазарь

